

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

&

ΒΙΟΣ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ
ΟΣΙΟΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

(Τῆς Κς'. ΙΟΥΛΙΟΥ)

ὑπὸ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΚΤΕΝΑ

(Πτυχιούχου Θεολ. Σχολῆς Χάλκης)

«Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν
τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ».

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1969

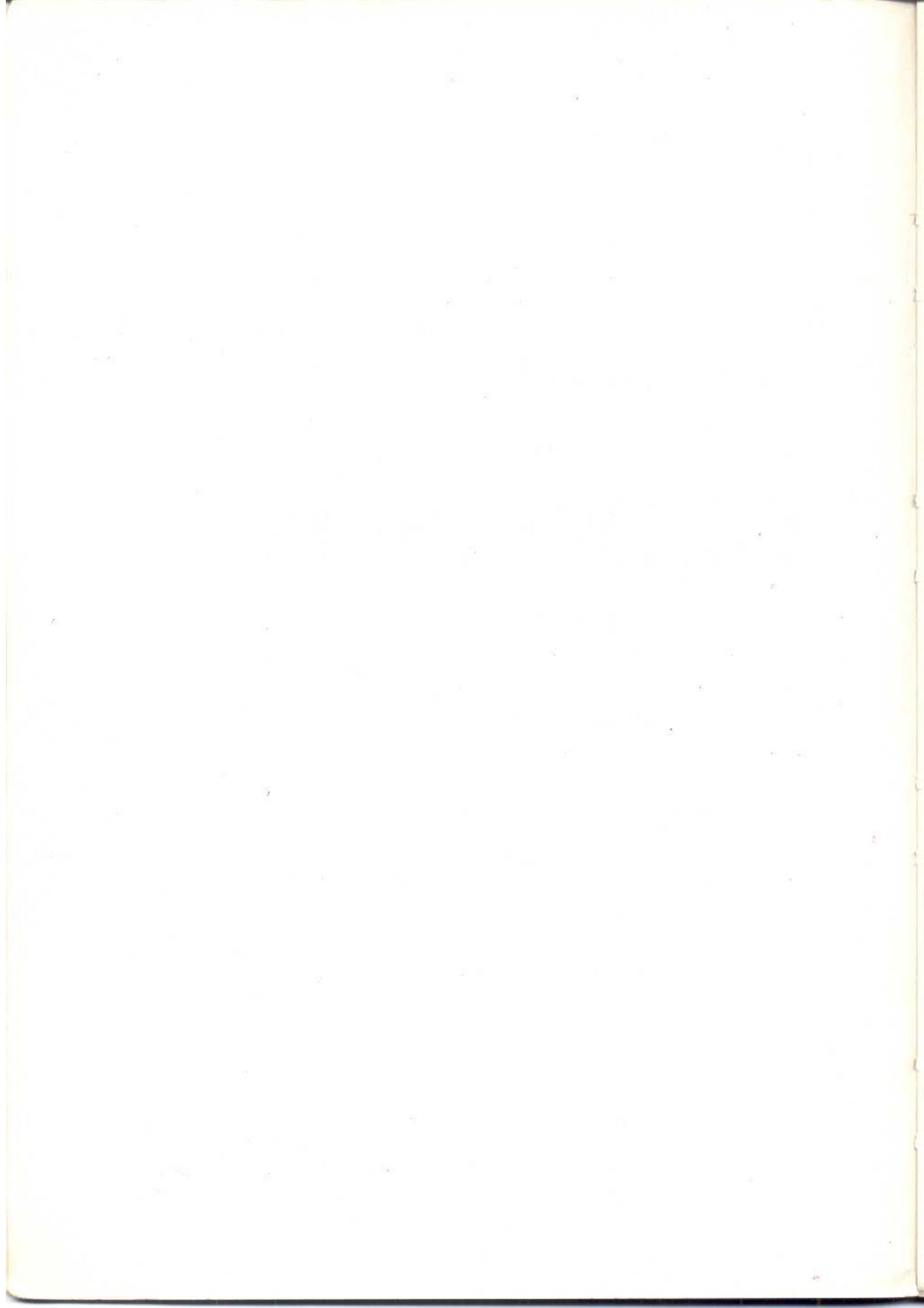
1976 1028

ΜΗΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

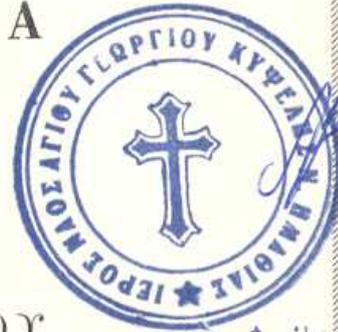

Nikolaos Vessiropoulos

† Ἱερεὺς
Βεσυρόπουλος Νικόλαος

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
&
ΒΙΟΣ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ
ΟΣΙΟΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

† Ἱερεὺς
Βεσυρόπουλος Νικόλαος

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

(Τῆς Κς'. ΙΟΥΛΙΟΥ)

ὑπὸ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ
ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΚΤΕΝΑ
(Πτυχιούχου Θεολ. Σχολῆς Χάλκης)

«Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν
τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ».

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1969

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ.

Πρωτ. 3345
Διεκπ. 1674

Ἀθήνησι 7 Ἰουλίου 1969

Πρὸς
Τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν
καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. **ΙΕΡΩΝΥΜΟΝ**

Μακαριώτατε,

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. Φ. 210/69/3275/12-6-69 Ὑμετέρου ἐγγράφου, δι' οὗ, διαβιβάζοντες ἡμῖν τὴν ἀπὸ 28-5-69 αἴτησιν τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Συνεσίου Κτενᾶ, μετὰ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ποιηθείσης Ἱερᾶς Ἀσματικῆς Ἀκολουθίας τῆς Ἁγίας Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς, παρακαλεῖτε διὰ τὴν ἐγκρισιν τῆς Ἱερᾶς ταύτης Ἀκολουθίας, Συνοδικῆ ἀποφάσει γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, λαβοῦσα ὑπ' ὄψει σχετικὴν εἰσήγησιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Διονυσίου, Προέδρου τῆς Μονίμου Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς Θείας Λατρείας, ἐνέκρινε ταύτην ὡς καλῶς ἔχουσαν, καθ' ὅσον οὐδὲν τὸ ἀπᾶδον πρὸς τε τὰ δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας περιέχεται ἐν αὐτῇ.

† Ὁ Ἀθηνῶν **ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ**, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀρχιμ. Βαρθολομαῖος Κατσούρης

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΙΣ

- 1) Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Συνεσίον Κτενᾶν.
(Διὰ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν).
- 2) Μ.Σ.Ε. ἐπὶ τῆς Θείας Λατρείας.

† Ἱερεὺς
Βασυρόπουλος Νικόλαος

Βεσυρόπουλος

† Γεργίου
Βεσυρόπουλος Νικόλαος

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Η ΑΓΙΑ

ΜΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΔΙΑ ΧΕΙΡΟΣ
ΠΟΘΗΤΩ ΚΑΛΟΘΕΤΩ

Ἀφιερῶται
τῇ Πνευματικῇ μου Τροφῷ
Ἱ. Θεολ. Σχολῇ Χάλκης
εὐγνωμοσύνης ἕνεκεν
Ο ΠΟΝΗΣΑΣ

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Ἐπισημασθέντων ἀπὸ ἐτῶν ὡς Ἱερατ. Προϊστάμενος καὶ ἐφημέριος εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, τοῦ ὁμωνύμου Προαστείου τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις, ὡς θὰ εἶναι τοῖς πολλοῖς γνωστόν, ἀποτελεῖ ἀξιόλογον ἱερὸν Προσκύνημα, κατὰ δὲ τὴν ἑορτὴν τῆς Ἁγίας (26 Ἰουλίου), καθ' ἣν τελεῖται μεγαλοπρεπεστάτη πανήγυρις καὶ συνάγονται χιλιάδες πιστῶν χριστιανῶν, προερχομένων τόσον ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ καὶ τὰ περίξ Προάστεια, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ διάφορα τῶν Μεσογείων χωρία, διεπίστωσα τὴν ἔλλειψιν πλήρους ἁσματικῆς Ἱ. Ἀκολουθίας τῆς Ἁγίας, μὴ ὑπαρχούσης τοιαύτης εἰς τὸ Μηναῖον τοῦ Ἰουλίου, καὶ τὴν ἀνάγκην μιᾶς ἰδιαίτερης Φυλλάδας, εἰς ἣν νὰ περιλαμβάνεται ὠλοκληρωμένη ἡ Ἱ. Ἀκολουθία αὐτῆς, ἥτοι μὲ τροπάρια Λιτῆς, Ἀναγνώσματα κ.ἄ., ὡς αἱ τῶν ἑορταζομένων Ἀγίων Ἱ. Ἀκολουθίαι ἔχουν.

Μὲ τὴν σκέψιν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν μου ὅτι μία οὕτω πως συντεθεῖσα Ἱ. Ἀκολουθία τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς εἰς ἰδιαίτεραν Φυλλάδα θὰ εἶναι χρήσιμος καὶ θὰ πληρώσῃ ἐν κενῶν εἰς πανηγυρίζοντας ἰδίᾳ Ἱ. Ναοῦς, προέβημεν εἰς τὴν μετὰ χειρὸς ἐργασίαν ἡμῶν ταύτην.

Οὕτω λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὴν ἐν τῷ Μηναίῳ Ἰουλίου (ἐκδόσεως τῆς Ἀπ. Διακονίας) ὑπάρχουσαν Ἱ. Ἀκολουθίαν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς καὶ παραλείψαντες ἐντελῶς τὴν τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ἐρμολάου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, τοιαύτην, ὡς ἡ διάταξις τοῦ Τυπικοῦ προβλέπει, συνεπληρώσαμεν τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος Ἱερὰν Ἀκολουθίαν ὡς ἐξῆς:

Εἰς μὲν τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Μεγάλου Ἐσπερινοῦ προσεθέσαμεν ἕτερα τρία Προσόμοια, εἰς δὲ τὸ α' Δοξαστικὸν τοῦ Ἐσπερινοῦ ἐκάμομεν προσθήκας τινάς. Ἐπίσης κατεχωρίσαμεν τρία Ἀναγνώσματα, τὰ εἰς Μάρτυρας ἀναγνωσκόμενα. Ὡσαύτως ἐρανίσθημεν ἀπὸ τὴν Ἱ. Ἀκολουθίαν ἄλλων Ἀγίων Μαρτύρων διάφορα Ἰδιόμελα Τροπάρια, χωρὶς νὰ ἀλλοιωθῇ ὁ ἦχος καὶ τὸ μέτρον τούτων καὶ συνεθέσαμεν τὴν Λιτὴν τῆς Ἁγίας. Εἰς δὲ τὸν Ὄρθρον προσεθέσαμεν ἀνὰ ἓν ἕτερον Κάθισμα εἰς τὴν α' καὶ β' Στιχολογίαν καὶ ἕτερα δύο τοιαῦτα, ἐλλείποντα ἐντελῶς ἀπὸ τὸ Μηναῖον, μετὰ τὸν Πολυέλεον, ὡς καὶ τὸ Ἰδιόμελον μετὰ τὸν Ν' Ψαλμόν.

Ὡς Κανόνα ἐλάβομεν μόνον τὸν τοῦ Μηναίου, προσθέσαντες τὰς ἐκ τοῦ Τυπικοῦ καθοριζομένης Καταβασίας. Ἐπίσης εἰς τὰ Ἑξαποστειλάρια προσε-

θέσαμεν καὶ ἕτερον παρ' ἡμῶν συντεθέν, μετὰ τοῦ σχετικοῦ Θεοτοκίου. Εἰς τοὺς Αἶνους τέλος προσεθέσαμεν ἕτερον Προσόμοιον, πρὸς συμπλήρωσιν τετάρτου τοιούτου, ἀντὶ νὰ ψαλῆ, ὡς ἀναγράφεται εἰς τὸ Μηναῖον, τὸ πρῶτον δίς.

Ἀντὶ δὲ τοῦ εὐρισκομένου εἰς τὸ Μηναῖον Δοξαστικοῦ τῶν Αἶνων, ὅπερ ἀνήκει εἰς τὸ Δοξαστικὸν τῶν Ἀποστίχων τῆς Ἁγίας Κυριακῆς, καὶ τὸ ὁποῖον ἡμεῖς ἐχρησιμοποιήσαμεν ὡς Τροπάριον τῆς Λιτῆς, κατεχωρίσαμεν ἕτερον, ἀνήκον εἰς ἑτέραν Ἁγίαν Μάρτυρα, μὲ τινα σχετικὴν παραλλαγὴν, φροντίσαντες νὰ μὴ ἀλλοιωθῆ τὸ μέτρον τούτου.

Ἐν τέλει προσεθέσαμεν Μεγαλονόμιον τῆς Ἁγίας, λαβόντες τοῦτο ἀπὸ τὸν Μέγαν Συναξαριστὴν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Ῥσαύτως ἐθεωρήσαμεν καλὸν εἰς τὴν οὕτω πως συντεθεῖσαν Ἱ. Ἀκολουθίαν τῆς Ἁγίας νὰ προσθέσωμεν καὶ τὸν Βίον αὐτῆς βάσει τῶν βοηθημάτων, ἅτινα εἶχομεν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν, καὶ μετ' αὐτὸν προσεθέσαμεν καὶ τὴν ἱερὰν Παράκλησιν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, ὡς αὕτη εἶναι τετυπωμένη εἰς τὸ Βιβλίον «ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΑΓΙΩΝ» τοῦ Ἐκδοτ. Οἴκου Στ. Ρηγοπούλου 1938.

Εἰς τὴν ὅλην ἡμῶν ταύτην ἐργασίαν εἶχομεν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν διαφόρους Ἱ. Ἀκολουθίας ἁγίων Μαρτύρων Γυναικῶν, ὡς καὶ τοιαύτας ἐκ τοῦ Νέου Λειτουργίου, ἐξ ὧν ἐρανίσθημεν τὸ ὄλικόν τῆς ἐργασίας ἡμῶν ταύτης, μὲ σχετικὰς παραλλαγὰς ἐπενεχθείσας παρ' ἡμῶν.

Ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ ἡμῶν ὅπως διευκολύνωμεν κυρίως τοὺς Ἱεροφάλας, παρεθέσαμεν εἰς τὸ τέλος τῆς ὅλης ἐργασίας ἡμῶν, μελοποιηθέντα ὑπὸ τοῦ Μουσικολ. Καθηγητοῦ τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς παρὰ τῷ Ἐθνικῷ Ὀδείῳ καὶ Δεξιῷ Ἱεροφάλτου τοῦ Καθηδρικοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς κ. Χρήστου Χατζηνικολάου, τὰ δύο Δοξαστικά τοῦ Ἑσπερινοῦ ὡς καὶ τὸ Δοξαστικὸν τῶν Αἶνων, διὸ καὶ θερμῶς εὐχαριστοῦμεν τοῦτον ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης.

Τὴν οὕτω καταρτισθεῖσαν Ἱερὰν Ἀκολουθίαν τῆς Ἁγίας Ἐνδόξου Ὀσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς δίδομεν ἤδη εἰς δημοσιότητα ἐγκρίσει τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μὲ τὴν παράκλησιν ὅπως ἡ ἐργασία ἡμῶν αὕτη κριθῆ ἐπιεικῶς, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀδελφικὴν εὐχὴν ὅπως ἀποβῆ εἰς τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς, τοὺς ἐνθέρμως τιμῶντας τὴν Ἁγίαν Παρασκευὴν, πρόξενος ψυχικῆς ὠφελείας, πρὸς δόξαν καὶ αἶνον τοῦ ἐν Ἁγίοις ἐπαναπανομένου Τριαδικοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ἀμήν.

Ἐν Ἁγία Παρασκευῇ Ἀττικῆς. Ἀπρίλιος 1969

Σ. Κ.

Τῇ Κς' τοῦ μηνὸς Ἰουλίου

Μνήμη τῆς Ἁγίας Ἐνδόξου Ὁσιοπαρθενομάρτυρος
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν
Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἁγίας.

Ἦχος α'. Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Παρασκευῆς τῆς Παρθένου, τὴν μνήμην σήμερον, ἐν ἔτησί-
οις ὕμνοις ἑορτάσωμεν πάντες, φιλέορτοι ἐνδόξως, ἡτίς
Χριστῷ, τῷ Κυρίῳ παρίσταται, ἐκδυσωποῦσα ἀπαύστως ὑπὲρ
ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου εὐφημούντων αὐτήν.

Μαρτυρικὴν παρρησίαν, πρὸς τὸν Νυμφίον σου, σὺ τὸν Χρι-
στὸν πλουτοῦσα, παναοίδιμε Μάρτυς, δεόμεθα μὴ παύσῃ
ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦσα τὸν Κύριον, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων
πάντας ἡμᾶς, καὶ παντοίων περιστάσεων.

Χαίρει πληθὺς τῶν Ἀγγέλων, καὶ Ἀθλητῶν οἱ χοροί, ἐπὶ
τῇ θείᾳ μνήμῃ, τῇ σῇ Μάρτυς θεόφρον' ἀθλήσασα γενναί-
ως ὡς ἀληθῶς, τοὺς τυράννους κατήσχυνας, καὶ τὸ πανύμνητον
ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν πίστιν ὑπερύψωσας.

Ἔτερα Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου Θαύματος.

Ω'τοῦ παραδόξου θαύματος, Παρασκευῆ ἡ σοφῆ, Ἀντωνί-
νου τὸ φρύαγμα, ἀνδρικῶς κατέβαλες, προθύμως ἐναθλή-
σασα· καὶ τῶν βραβείων τῆς ἄνω κλήσεως, καὶ τῶν στεφάνων,

ἀξιοθεΐσα σεμνή, ὑπὲρ τῶν δούλων σου, τῶν πιστῶν τιμώντων σε, μνειάν ποιοῦ, πάντοτε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ πανεύφημε, ἡ τὸν Δεσπότην Χριστόν, ὀλοφύχως ποθήσασα, τῶν βασάνων ἤνεγκας, τὰς πληγὰς καρτερώτατα· καὶ ξεομένη πλευρὰς ταῖς μάστιξιν, αἰκίας πάσας διὰ τὸν σὸν ἔραστήν, καθυπομένουσα, τῶν στεφάνων ἔτυχες, τῶν παρ' αὐτοῦ· ὅθεν εὐφημοῦμέν σε θεομακάριστε.

Ο'σιομάρτυς πανένδοξε, τίς ἐξισχύσει εἰπεῖν, τῶν σῶν πόνων τὰ ἔπαθλα, καὶ τοῦ μαρτυρίου σου, τὰ ἀνδρεῖα τεράστια· ὑπομονὴν τε καὶ τὴν πραότητα, ἣν ἐνεδείξω σεμνή ὡς ἄσαρκος· ὅθεν συνόμιλος, τῶν Ἀγγέλων γέγονας Παρασκευή, νύμφη τοῦ Παντάνακτος, σκεῦος τοῦ Πνεύματος.

Δόξα. ᾠχος πλ. β'.

Παρθενομάρτυς Ἀθληφόρε, Παρασκευή παναοίδιμε, ὡς παρθένος καὶ Μάρτυς, ἐκ δεξιῶν τοῦ σοῦ Νυμφίου Χριστοῦ παρίστασαι, περιβεβλημένη ταῖς ἀρεταῖς τὸ ἀήττητον, καὶ πεποικιλμένη ἐλαίῳ τῆς ἀγνείας, καὶ τῷ αἵματι τῆς ἀθλήσεως, τὴν λαμπάδα κατέχουσα, καὶ βοῶσα πρὸς αὐτὸν ἐν ἀγαλλιάσει. Εἰς ὁσμὴν μύρου σου ἔδραμον, Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι τέτρωμαι τῆς σῆς ἀγάπης ἐγώ, μὴ οὖν χωρίσης με Νυμφίε ἐπουράνιε. Αὐτῆς, Κύριε, ταῖς ἰκεσίαις, τὴν ζωὴν ἡμῶν ρῦσαι πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων, καὶ πάσης περιστάσεως· καὶ κατάπεμψον ἡμῖν, παντοδύναμε Σωτήρ, τὰ ἐλέη σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; Τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον Τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς, ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνή παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος. «Φῶς ἰλαρόν». Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. μγ', 9-14).

Τάδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητε, καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμί· ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σώζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν Θεὸς ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ἐπι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. γ', 1-9).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάνος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνᾶναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. ε', 15-ς', 3).

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ

χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσῃ τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργήν, εἰς ρομφαίαν· συνεκπολεμήσῃ δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφθήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσῃ κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλίσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλιμῆσῃ αὐτούς. Καὶ ἐρημώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν. Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, τὴν ἐτήσιον μνήμην Παρασκευῆς τῆς ἐνδόξου, μετ' ἐγκωμίων ὑμνήσωμεν λέγοντες· Χαίροις Ἀθληφόρε καὶ Μάρτυς, ἡ τῶν τυράννων τὰ θράση καταργήσασα. Χαίροις μαρτύρων τὸ κλέος καὶ ὀρθοδόξων τὸ ἄσειστον ἔρεισμα. Χαίροις ἡ διὰ Χριστὸν τὸν νυμφίον σου, τὴν μὲν ἀκμὴν τοῦ σώματος, ταῖς βασάνοις καταναλώσασα, τὴν δὲ ψυχὴν ταῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος ἐκλαμπρύνασα. Χαίροις ἡ πρεσβεύουσα πάντοτε Κυρίῳ, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων τὴν μνήμην σου.

Ὁ αὐτός.

Υμνοῦμεν τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς ἄθλους, οὓς ὑπήνεγκας ἀνδρικῶς, Παρασκευὴ Καλλιπάρθενε, ζωῆς γὰρ ἠλόγησας τῆς προσκαίρου, καὶ σώματος οὐκ ἐφείσω, ἀλλὰ πάντα προῦδωκας, ὑπὲρ ἀγάπης τοῦ Κτίστου σου, Ὅν ἱκετεύουσα μὴ παύσῃ ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Ε'ν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν ὄρει ἁγίῳ αὐτοῦ, ἐκεῖ κατεσκήνωσεν ἡ Ἁγία, τὴν λαμπάδα ἄσβεστον τηρήσασα. Ἀκούσωμεν τῆς παρθένου ἐγκώμιον· ὦ Παρθενία, ναὸς Θεοῦ. ὦ Παρθενία, Μαρτύρων δόξα. ὦ Παρθενία, Ἀγγέλων συμμετοχε.

Ἦχος γ'.

Α'θλητικὴν πανήγυριν πιστοί, θεοφρόνως τελουμένην θεώμενοι, τῷ θαυμαστῷ ἐν βουλαῖς Θεῷ ἡμῶν, εὐχαριστήριον ὕμνον μελωδήσωμεν· τὸ γὰρ ἀόρατον κράτος, τῆς ἐναντίας δυνάμεως, ἐν γυναικείᾳ φύσει κατηγωνίσαστο, τὴν θείαν ἑαυτοῦ δύναμιν, ἐν ἀσθενείᾳ τελειώσας τῆς Καλλιμάρτυρος. Ταῖς Αὐτῆς πρεσβείαις, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Α'σμάσι τε καὶ κρότοις, ἐπὶ γῆς ἡμᾶς σεμνὴ τοὺς σὲ γεραίροντας, ἄμειψαι οὐρανόθεν Ὁσία, ἐκμειλίσουσα τὸν Δεσπότην ἡμῖν· τῶν πταισμάτων τὴν λύσιν πρυτανεύουσα, καὶ τὰς ἐναντίας περιστάσεις ἐναπείργουσα, ἵνα ἤρεμον ἐπὶ γῆς βιοῦντες βίον, ἐν εἰρήνῃ τὸν σὲ ἐν δόξῃ στέψαντα Χριστόν, μεγαλύνωμεν.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι...

Εἰς τὸν Στίχον.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Πολυώδυνα βάσανα, ὑποστῆναι πανένδοξε, ἀνδρικῶ φρονήματι ἠῦτομόλησας, καὶ τῶν Ἑλλήνων σεβάσματα, ὡς κόριν ἐλέπτυνας· τῷ γὰρ σθένει τοῦ Σταυροῦ, τὸν ἀντίπαλον ἔκτεινας, τὸν καυχώμενον, ὑπεράνωθεν ἄστρον θρόνον θεῖναι· πρὸ ποδῶν σου γὰρ ἐρράγη. Ὡσπερ στρουθίον παιζόμενος.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.

Τῆς πλακὸς τὴν βαρύτητα, καὶ πυρὸς τὴν κατάκαυσιν, Θεϊκῆ προνοία Ἄγγελος τάχιστα, τὴν μὲν ὡς φύλλον ἀνέδειξε, τὴν δὲ αὔραν ἔνδροσον, οἷα πάλαι τοῖς Παισὶ, τοῦ τετάρτου ἡ ὄρασις· μεθ' ὧν ἔκραζες· Σοῦ τὸ ἔλεος μέγα Πανοικτίρμον· ὅθεν σέβω γηθομένη, Σοῦ τὸ πανύμνητον ὄνομα.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καὶ κατεύθυ-
νε τὰ διαβήματά μου.

Καθαρότητα σώματος, καὶ ψυχῆς τὴν λαμπρότητα, κτησα-
μένη πάντοτε ὠφθης ἄμωμος· σὺ γὰρ νυμφίον ποθήσασα,
κατ' ἴχνος ἐβάδισας, νοητοῦ μύρου σεμνή, Παρασκευὴ αἰοίδιμε·
καὶ νῦν πρέσβευε, τὸν Σωτῆρα τῶν ὅλων λύσιν δοῦναι, ὀφλημά-
των τοῖς ἐν πίστει, ἐπιτελοῦσι τὴν μνήμην σου.

Δόξα. ᾠχος πλ. β'.

Δεῦτε πάντα τῆς γῆς τὰ πέρατα, πνευματικὴν χορείαν κρο-
τήσωμεν, καὶ τὴν Χριστοῦ παρθενομάρτυρα εὐφημήσω-
μεν λέγοντες. Χαίροις, Παρασκευὴ Ὁσία καὶ θεοτίμητε. Χαί-
ροις, ἢ τὸ μαρτύριον καλῶς ὑποδεξαμένη. Χαίροις τῶν Μαρτύ-
ρων ἰσοστάσιε, καὶ τῶν Ὁσίων ὁμόσκηνε· μεθ' ὧν ἰκέτευε τοῦ
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος...

Νῦν ἀπολύεις. Ἄγιος ὁ Θεὸς (ἐκ γ').

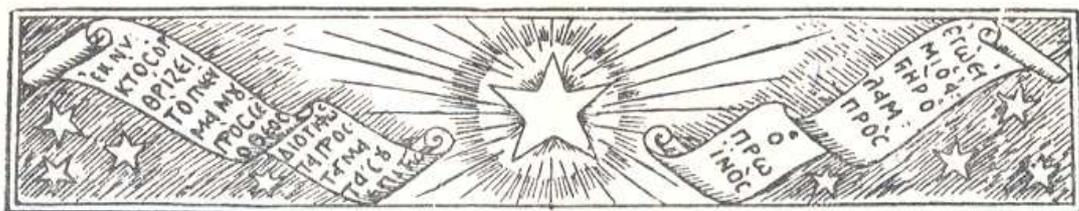
Ἀπολυτίκιον. ᾠχος α'.

Τὴν σπουδὴν σου τῇ κλήσει κατάλληλον, ἐργασαμένη φερώ-
νυμε, τὴν ὁμώνυμόν σου πίστιν, εἰς κατοικίαν κεκλήρωσαι,
Παρασκευὴ Ἀθληφόρε· ὅθεν προχέεις ἰάματα, καὶ πρεσβεύεις
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι, Παρθένε τὸ χαῖρε, σὺν τῇ
φωνῇ ἐσαρκοῦτο, ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἀγίᾳ
κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυὶδ· ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐ-
ρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν
σοί· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς,
διὰ τοῦ τόκου σου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν ὠραιότατον Χριστὸν ἀγαπήσασα, καὶ δι' ἀγνείας τὴν ψυχὴν ὠραΐσασα, διὰ παντοίων πόνων τε καὶ θλίψεων, τούτῳ κατηγγύησαι, ὡσπερ ἄνωμος νύμφη· ὅθεν σε ἠξίωσεν οὐρανίων θαλάμων, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσαν αὐτῷ, τῶν σέ τιμώντων Παρασκευὴ πανεύφημε.

Δόξα Πατρί. Ὁμοιον.

Οἱ ἀγῶνές σου σεμνὴ καὶ ὁ στέφανος, οἱ ἰδρωῖτές σου ἀγνή καὶ τὰ θαύματα, τοῦ διαβόλου ἤσχυναν τὰ τρόπαια· Χριστὸν γὰρ τὸν νυμφίον σου, ἐκ καρδίας ποθοῦσα, οὐ μάλιστα οὐ θάνατον, δι' αὐτὸν ἐπτοήθης· ἀλλ' ἀνετέθης ὅλη τῷ Θεῷ, τῆς παρθενίας τὸν στέφανον φέρουσα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· τοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Ως ἄνωμος ἀμνάς, καὶ ἀγνή τῷ Κυρίῳ, συνήφθης μυστικῶς, ἐν σεμνότητι βίου, τῷ κάλλει τῆς ἀθλήσεως, σεαυτὴν ὠραΐσασα· ὅθεν εἴληφας, τῶν ἰαμάτων τὴν χάριν, ἰατρούουσα, τὰ ἀρρωστήματα πάντα, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα. Ὅμοιον.

Τῶ κάλλει σου Χριστέ ἡ Παρθένος τρωθεῖσα, παρέδραμε σπουδῆ, τὰ ὀρώμενα πάντα, καὶ πᾶσαν τὴν τοῦ σώματος, εὐμορφίαν ἐκδέδωκε, ταῖς κολάσεσι, καὶ ταῖς πικραῖς τιμωρίαις, ἀφανίζεσθαι ἦν εἰς ὠραίους νυμφῶνας, εἰσήγαγες Δέσποτα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ ἐπιστάμεθα πάντες, παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόκον φανεῖσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα, σὲ γὰρ ἔχομεν ἀμαρτωλοὶ προστασίαν, σὲ κекτήμεθα, ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην πανάμωμον.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Εὐφροσύνης σήμερον ἡ Οἰκουμένη, ἐπληρώθη ἅπασα ἐν τῇ πανδήμῳ ἑορτῇ, Παρασκευῆς τῆς θεόφρονος, μεγαλοφῶνως τὴν χάριν κηρύττουσα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰς ἀχράντους χεῖράς σου, Παρθενομήτωρ, ἐφαπλοῦσα σκέπασον, τοὺς πεποιθότας ἐπὶ σοί, καὶ τῶ Υἱῶ σου κραυγάζοντας, πᾶσι παράσχου, Χριστέ τὰ ἐλέη σου.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου. Προκείμενον.

Ἐπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι, καὶ εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς μου.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου, καὶ κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου. Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον. Ζήτηι τῆς Τετάρτης τῆς Γ' ἐβδομάδος Ματθαίου. (Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς...).

36
σελῆς

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλεῆμον ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Ἦχος δ'.

Οὔτε ἐξεδήμησας πρὸς τὸν σοὶ ποθούμενον Χριστὸν τὸν Θεόν, Παρασκευὴ αἰοίδιμε, τότε οἱ θεῖοι νόες, τὴν ἱεράν σου ψυχὴν ἀναλαβόντες, ἐν ταῖς τῶν Μαρτύρων κατέταξαν σκηναῖς· ὧν τὸν ζῆλον ἐκτήσω, καὶ τοὺς ἀγῶνας διήνυσας. Τοῦτον δυσώπει σὺν αὐτοῖς, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τό, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, καὶ τὰ λοιπά.

Εἶτα ψάλλεται ὁ Κανὼν τῆς Ἀγίας, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς (ἄνευ τῶν Θεοτοκίων). Ὑμνοὶς γεραίρω τὴν πανεύφημον Κόρην.

(Θεοφάνους).

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ Ἐρυθραῖον πέλαγος.

Υμνοῦσι, τὴν φωτοφόρον μνήμην σου, Μάρτυς πανεύφημε χάριν δοθῆναι αἰτησαι ἡμῖν, καὶ πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, Παρασκευὴ αἰοίδιμε, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον δεήσεσι.

Μαρτύρων, σὺ καλλονὴ ἀνέφανας, τὰς τοῦ ἐχθροῦ μηχανάς, καταβαλοῦσα ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ· καὶ τυράννων, ὠμότητα, ἀθλητικῶς παλαίσασα, θεοσεβῆ πίστιν ἐκήρυξας.

Νομίσας, τῆς καρτερίας λύειν σου, Μάρτυς τὸ εὐτονον, ὁ τοῖς ξοάνοις τύραννος δεινῶς, ἀπονέμων προσκύνησιν· ἀλλὰ σοφοῖς σου ρήμασι, τούτου τὸ θράσος ἅπαν λέλυται.

Θεοτοκίον.

Οἶλος, ἐκ σῶν ἀχράντων Δέσποινα, αἱμάτων τίκτεται, ἐμψυχωμένην σάρκα εἰληφώς· καὶ ἡμᾶς ὀλισθήσαντας· ἀπατεῶνος δῆγματι, τῷ θείῳ κράτει ἀνεπλάσατο.

Καταβασία.

» **Α**νοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται πνεύματος, καὶ
» λόγον ἐρεύξομαι, τῇ βασιλίδι Μητρί· καὶ ὀφθήσομαι, φαι-
» δρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα.

᾿Ωδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ε'νεύρου τὸ ἀσθενές, τὸ θεῖον Πνεῦμα καὶ φαιδρὸν δέδειχεν, ἐξεικονίζον ἄριστα, τῆς σῆς ἀκραιφνοῦς ψυχῆς ἔλλαμψιν.

Ρωσθεῖσα σθένει Χριστοῦ, τὰς τῶν βουνεύρων ἀφειδῶς μάστιγας, Μάρτυς Χριστοῦ ὑπέφερες, οἷά τις ἀδάμας στερρότατος.

Α'γάπη τῇ πρὸς Θεόν, ἐν τῷ σταδίῳ καρτερῶς ἤνεγκας, τὸν σκορπισμὸν τοῦ σώματος, καὶ τοὺς ἀνυποίστους πικροὺς αἰκισμούς.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη τοῖς ἐπὶ γῆς, τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγαθῶν πρόξενος, Μήτηρ Θεοῦ γέγονας· ὅθεν σοι τὸ χαῖρε κραυγάζομεν.

Καταβασία.

»**Τ**οὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἀφθονος πηγῆ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα.

᾿Ηχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ε'νασκήσασα πόνοις ἀθλητικοῖς, ἐδοξάσθης ἀγῶσι μαρτυρικοῖς, πολλοὺς προσενέγκασα, σωζομένους τῷ Κτίστη σου· τῷ γὰρ θείῳ πόθῳ, λιποῦσα τὰ πρόσκαιρα, ἀνδρικοὺς ἀγῶνας ἐτέλεσας ἐνδοξε. Ὅθεν μετὰ τέλος, ἀτελεύτητον εὔρες, ζωὴν συνυπάρχουσα, τῷ Νυμφίῳ σου πάντοτε, ἀθληφόρε αἰόδιμε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ἔτερον.

Ε'κ σπαργάνων μητρώων σὺν τῷ Χριστῷ, σεαυτὴν ἀναθεῖσα διηνεκῶς, αὐτῷ εὐηρέστησας, τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων· καὶ τυράννων θράση, στερεῶς κατεπάτησας, καὶ βασάνους ὄντως, ἀνδρείως ὑπέμεινας· ὅθεν ὁ Χριστὸς σοι, τοὺς στεφάνους κοσμή-

σας, ἐνδόξως εἰσήγαγεν, εἰς νυμφῶνα οὐράνιον. Παρασκευὴ ἀξιάγαστε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ως παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων. τὸ γὰρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμεν σοὶ· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὸν ἄσπορον τόκον σου.

ᾠδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Γαμάτων ἐντυχοῦσα καὶ χαρισμάτων, καὶ ὀπτασίας ἐνδοξε, τὰς θείας πηγάζεις, χάριτας ἐκάστοτε, τοῖς πίστει γεραίρουσι, καὶ τῷ σῷ τεμένει προστρέχουσιν.

Ρυτίδα ὄντως καὶ σπῖλον μηδόλως σχοῦσα, ἁγιασμόν τε σώματος, ἐπικτησαμένη, Ἀγγέλους τεθέασαι, μεθ' ὧν ἀνεκραύγαζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ως κατάπληκτον σημεῖον· φρικτῆς ἡμέρας, τοῦ σωτηρίου πάθους γάρ, ἐξεικονισθείσης, γυναικείῳ σώματι, Σταυρὸν καὶ Κάλαμον, Στέφανον καὶ Σπόγγον τεθέασαι.

Θεοτοκίον.

Απειρογάμως ἐκύησας, ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὠφθης, παρθενεύουσα πάλιν· ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τὸ Χαῖρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτῳ κραυγάζομεν.

Καταβασία.

»**Τ**ὴν ἀνεξεχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, κατὰ νοῦν ἐκραύγαζε· Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

᾿Ωδὴ ε΄. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Ηγώνισαι σεμνή, καὶ τὸν τύραννον ἔκτεινας, ρητορεύσει
ταῖς πανσόφοις, πρὸ βημάτων ἐμφρόνως, τὸν Χριστὸν κα-
ταγγέλλουσα.

Νοῦν ἔχουσα στερρόν, ἀπτοήτῳ φρονήματι, κατήσχυνας τῶν
εἰδώλων, τὰ σεβάσματα πάντα, γραφικαῖς ἀποδείξεισι.

Παστάδος νοητῆς, καὶ νυμφῶνος ἠξίωσαι, χορεύουσα σὺν
Παρθένοις, ταῖς φρονίμοις ἐνθέως, Παρασκευῇ ἀοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Σὺ ὄπλον ἀρραγές, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα· σὲ ἀγκυραν
καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Καταβασία.

»**Ε**ξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· σὺ γὰρ ἀπειρό-
»γαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ
»τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύ-
»οντα.

᾿Ωδὴ ς΄. Θύσω σοι μετὰ φωνῆς.

Αγγέλου παρουσίᾳ τὴν στέρνοις τεθειῖσάν σοι, μεγίστην
πάνσεμνε πλάκα, καὶ χειρῶν τοὺς ἤλους ἐνδοξε Μάρτυς, ὁ
Δεσπότης, ροπή θείᾳ θᾶπτον ἠφάνισεν.

Νέαν σε, πρωτομάρτυρα Θεῆκλαν δοξάζομεν, οἷα κηρύξασαν
πᾶσι, καὶ πολλοὺς φωτίζουσαν θείῳ λόγῳ, καὶ ἀπίστους,
πρὸς τὴν ἐνθεον πίστιν, ρυθμίζουσαν.

Ερρει σου, τῶν ἐνθέων δογμάτων ὁ σύλλογος, μελισταγῆς
τῶν χειλέων, καὶ τὴν γνῶσιν πάντων ἐδίδασκες, παρρησία,
Παρασκευῇ Μαρτύρων ἀγλαΐσμα.

Θεοτοκίον.

Ωθαῦμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότερον! ὅτι Παρθέ-
νος ἐν μήτρᾳ τὸν τὰ σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρως,
συλλαβοῦσα οὐκ ἐστενοχώρησεν.

Καταβασία.

»**Τ**ὴν θεϊαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν οἱ θεόφρο-
»**ν**ες τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν
»ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τὸν ναὸν σου πάνσεμνε ὡς ἰατρεῖον, ψυχικὸν εὐράμενοι, ἐν
τούτῳ πάντες οἱ πιστοί, μεγαλοφώνως τιμῶμέν σε, Ὁσιο-
μάρτυς Παρασκευὴ αἰοῖδιμε.

Ὁ Οἶκος.

Η τοῦ νυμφίου σε φωνή, καλέσασα ὡς νύμφην, στεφάνῳ
ἀφθαρσίας ἐκόσμησε, θεόφρον, Παρασκευή, πανευκλεής,
καὶ μετὰ ἀθλοφόρων καὶ Μαρτύρων τῶν σεπτῶν, ἀξίως συνη-
ρίθμησε· μεθ' ὧν εὐφραينوμένη, μέμνησο τῶν ἐκτελούντων τὴν
ἀγίαν ἑορτὴν σου, καὶ συνελθόντων ἐνδον τοῦ ναοῦ σου· ἐν αὐτῷ
γὰρ νυνὶ παρεστῶτες, ἀπὸ ψυχῆς προσφέρομέν σοι τοὺς ὕμνους,
Ὁσιομάρτυς Παρασκευὴ αἰοῖδιμε.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν .

Τῇ Κς' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἀγίας Ἐνδόξου Ὁσιο-
παρθενομάρτυρος τοῦ Χριστοῦ Παρασκευῆς.

Στίχοι.

Θεῷ παρεσκεύασας ἀγνὸν ὡς δόμον,
Σαυτὴν ἀγῶσι, σεμνή, εἰς κατοικίαν.
Παρασκευὴ ἕκτη τε καὶ εἰκάδι δειροτομήθη.

(Βίος).

Αὕτη ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀντωνίνου, ἐκ κόμης τινὸς τῆς
πρεσβυτέρας Ρώμης, γέννημα χριστιανῶν γονέων, Ἀγάθωνος
καὶ Πολιτείας προσαγορευομένων· οἵτινες τὰς ἐντολάς τοῦ Κυ-
ρίου ἀόκνως διατηροῦντες ἐτύγγανον ἄτεκνοι· ἐφ' ᾧ καὶ προσηύ-
χοντο τῷ Θεῷ ἀδιαλείπτως δοῦναι αὐτοῖς τέκνον. Ὁ δὲ Δημιουργὸς
Θεός, ὁ καὶ τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν ποιῶν, ἐδωρή-
σατο αὐτοῖς τέκνον θῆλυ, τὴν παροῦσαν ἀγίαν· ἦν καὶ τεκόντες
ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἐβδομάδος ἕκτη, ὠνόμασαν αὐτὴν διὰ τοῦτο, ἐν

τῷ Βαπτίσματι Παρασκευῆν. Αὕτη δὲ ἐκ σπαργάνων μητρικῶν, τῷ Θεῷ ἑαυτὴν ἀναθεῖσα, ἦν παιδευομένη καὶ νοθετημένη παρὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς. Ἐκμαθοῦσα δὲ καὶ τὰ ἱερά γράμματα, ἀνεγίνωσκε διηνεκῶς τὰς θείας Γραφάς, καὶ οὐ διέλειπε σχολάζουσα ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ προσευχῇ.

Τελευτησάντων δὲ αὐτῆς τῶν γονέων, πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτῆς διανείμασα τοῖς πτωχοῖς, αὐτὴ δὲ ἀποκαρεῖσα, καὶ τὸ μοναχικὸν σχῆμα περιβαλομένη, ἐξῆλθε κηρύττουσα τὸ ὄνομα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων εἴλκυσε πρὸς θεογνωσίαν· διὸ τινὲς τῶν Ἑβραίων διέβαλον αὐτὴν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα Ἀντωνῖνον, λέγοντες ὅτι γυνὴ τις ὀνόματι Παρασκευὴ κηρύσσει Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τῆς Μαρίας, ὃν οἱ πατέρες ἡμῶν ἐσταύρωσαν.

Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς, ἐκέλευσεν ἀχθῆναι αὐτὴν ἔμπροσθεν αὐτοῦ καὶ ἰδὼν αὐτὴν, ἔκθαμβος ἐγένετο ἐπὶ τῇ συνέσει καὶ τῇ ὠραιότητι αὐτῆς. Λέγει οὖν αὐτῇ· ἐὰν πεισθῆς μοι, καὶ θύσῃ τοῖς θεοῖς, πολλῶν δωρεῶν ἔσῃ κληρονόμος· εἰ δὲ μή, εἰς πολλὰς βασάνους σὲ παραδώσω. Ἡ δὲ Ἁγία στεροτάτω λογισμῷ πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο· Μὴ μοι γένοιτο ἀρνήσασθαι τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου· θεοὶ γὰρ οἱ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν μὴ ποιήσαντες ἀπολέσθωσαν. Ὁ δὲ βασιλεὺς τῷ θυμῷ ὑπερζέσας, κελεύει κασίδαν (περικεφαλαίαν) σιδηρᾶν ἐπυρακτωμένην ἐπιτεθῆναι τῇ κεφαλῇ τῆς Μάρτυρος· οὗ γενομένου, θεία δρόσῳ ἀβλαβῆς διεφυλάχθη. Ἐπὶ δὲ τῷ τοιούτῳ θαύματι, αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον.

Εἶτα κελεύει λέβητα χαλκοῦν, ἐλαίου μεστὸν καὶ πίσης, ἐκκαυθῆναι σφοδρῶς, καὶ ἐν τούτῳ βληθῆναι αὐτὴν· οὗ γενομένου, ἡ Ἁγία ἐστῶσα ἐν μέσῳ ὠρᾶτο τοῦ λέβητος δροσιζομένη. Ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὁ βασιλεὺς, ἔφη· Ράντισόν με ἀπὸ τοῦ λέβητος, ὃ Παρασκευὴ, ὅπως γινῶ, εἰ ἄρα ἡ πίσσα καὶ τὸ ἔλαιον ὑποκαῖόν ἐστιν. Ἡ δὲ Ἁγία πλήσασα τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐκ τοῦ λέβητος, κατὰ τῆς ὄψεως τοῦ βασιλέως ἔρριψε. Καὶ ἀμέσως ἐπληρώθησαν αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, καὶ ἐβόησε φωνῇ μεγάλη, λέγων· Ἐλέησόν με δούλη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, καὶ δός μοι τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ πιστεύσω εἰς τὸν Θεόν, ὃν σὺ κηρύτεις. Καὶ ἀναβλέψας εὐθύς, ἐπίστευσεν ὁ τε βασιλεὺς Ἀντωνῖνος, καὶ πάντες οἱ ὑπ' αὐτόν· καὶ ἐβαπτίσθησαν εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἡ Ἁγία ἐκεῖθεν ἐξελθοῦσα, ἀπῆλθεν εἰς ἑτέρας πόλεις,

καὶ κώμας, κηρύττουσα τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Εἰσελθοῦσα δὲ εἰς τινὰ κώμην ἐν ἧ ἔβασίλευεν Ἀσκληπιός τις προσήχθη ἡ Ἁγία ἐνώπιον αὐτοῦ· καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἐπικαλεσαμένη, Χριστιανὴν ὠμολόγησεν εἶναι καὶ τὸν Χριστόν, Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ἀνεκήρυξεν. Ἐπὶ τούτῳ ὁ Βασιλεὺς ταραχθεὶς, ἔπεμψεν αὐτὴν πρὸς τὸν ἔξω τῆς πόλεως ἐμφωλεύοντα φοβερῶτατον δράκοντα, ᾧ ἐκ συνηθείας τοὺς καταδίκους θανάτῳ κατάβρωμα παρεῖχον. Ἐπεὶ δὲ ἡ Ἁγία παρέστη τῷ χώρῳ, ἐν ᾧ ὁ δράκων κατώκει, ἰδὼν αὐτὴν ὁ δράκων, μέγα ἐβρύχησε· καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ, καπνὸν ἐξήνεγκε πολύν. Ὡς οὖν ἡ Ἁγία παρέστη πλησίον τοῦ θηρός, εἶπε· Θηρίον ἔφθασεν ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ σὲ καὶ ὁ ὄλεθρος. Ἐμφυσήσασα δὲ εἰς αὐτὸν τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἐποιήσατο κατ' αὐτοῦ. Ὁ δὲ μέγα συρίζας, διερράγη εἰς δύο, καὶ ἄφαντος ἐγένετο. Ἰδὼν δὲ ὁ Βασιλεὺς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πάντες, ἐπίστευσαν.

Ἡ δὲ Ἁγία, ἀπελθοῦσα εἰς ἑτέραν πόλιν, ἐν ἧ ἔβασίλευεν ἕτερος, ὀνόματι Ταράσιος, ἐκήρυττε τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ· καὶ μαθὼν περὶ αὐτῆς ὁ βασιλεὺς, παρέστησεν αὐτὴν τῷ βήματι αὐτοῦ. Ἐρωτηθεῖσα οὖν παρ' αὐτοῦ Χριστιανὴν ἑαυτὴν ὠμολόγησε, καὶ Θεὸν ἀληθινὸν τὸν Χριστόν ἐκήρυξεν. Καὶ ἐπὶ τούτῳ λέβητος χαλκοῦ, ἐλαίου καὶ πίσης καὶ μολύβδου γέμοντος, προτεθέντος, καὶ ὑποκάτω πυρὸς ἀναφθέντος, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ· θείου δὲ Ἀγγέλου ἐπιστάσια, τοῦ λέβητος ψυχρανθέντος, ἀβλαβῆς ἡ Ἁγία διέμεινε. Πολλὰς δὲ καὶ ἑτέρας βασάνους αὐτῇ προσαγαγόν, τὸ στερρὸν αὐτῆς οὐκ ἐσάλευσεν. Τελευταῖον δὲ ξίφει τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἀπέτεμεν. Οὗ γενομένου, τὸ πνεῦμα αὐτῆς εἰς τὰς αἰωνίους ἀπέπτη μονάς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἱερομαρτύρων Ἑρμολάου, Ἑρμίππου καὶ Ἑρμοκράτους.

Στίχοι.

Ἑρμιππος, Ἑρμόλαος ἠδ' Ἑρμοκράτης,
Ἑρμῆν σέβοντας ἤσχυναν παρρησία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ὁραιοζήλης.

Στίχοι.

Εἰς πῦρ βληθεῖσα Ὁραιοζήλη, Λόγε,
Ἄπασι βρῦει τοὺς κρουνούς τῶν θαυμάτων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Ἰγνατίου τοῦ Σειρωνίτου· καὶ τῶν ἐγκαινίων τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, πέραν ἐν Χάλδαις· καὶ τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ἀππίωνος καὶ Ἱερουσαλήμ.

Στίχοι.

Πρὶν γῆς ἀρετῶν καρποὺς φύσας,
Τὸ στεῖρον ἐκπέφευγεν ὁ Σειρωνίτης.
Τὸν σὸν ξίφει τράχηλον ἀτρέπτως κλίνας,
Τὸ τῆς τελευτῆς, Ἀππίων, πίνεις πόμα.
Τομὴν κεφαλῆς Ἱερουσαλήμ φέρει,
Καὶ τὴν ἄνω νῦν Ἱερουσαλήμ βλέπει.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι.

Υπὸ Κυρίου, σὺ φρουρουμένη πρὸ βήματος ἀσεβῶν, Μάρτυς τὰς μασχάλας ἔστεγες καρτερῶς, φλεγόμενη καὶ ὑπέψαλλες· Εὐλογητὸς εἶ, ὁ Θεὸς μου βοῶσα καὶ Κύριος.

Φλέξαν μηδόλως, τοὺς παρανόμους καίει μᾶλλον τὸ πῦρ, Κόρη ὁ Χριστὸς δὲ φυλάττει σε ἀβλαβῆ, καθὼς πάλαι διεσώσατο, πυρὸς τοῦ βρέμοντος, ἀδεεῖς Νεανίας χειρὶ κραταιᾷ.

Ηπειρον πᾶσαν, σαφῶς καὶ πόλον μὴ τεκτηνάμενοι, ὄντως τὰ δαιμόνια ξόανα καὶ θεοί, ἀπολέσθωσαν ἐκραύγαζες· Χριστὸς δὲ Κύριος, πλαστοουργός ἐστι πάντων ἐκήρυττες.

Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ Ὑψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα, χαῖρε διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρά, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις Πανάμωμε.

Καταβασία.

» **Ο**ὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν Κτίσαν-
» τα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες
» ἔψαλλον. Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλο-
» γητὸς εἶ.

ᾠδὴ η΄. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Οὐκ ὄντας θεοὺς ἀλλὰ ψευδῆ, δαιμόνων φάσματα, Μάρτυς ἀπέδειξας, καὶ κατηδάφισας τέλεον, καὶ εἰς τέλος κατέλεπτονας, ἐν εὐφροσύνῃ τῷ Χριστῷ, ἀπαύστως μέλπουσα· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ναοῦ δονηθέντος ἐπὶ γῆς, ἐπιφοιτήσῃ σου, Ἀπόλλων πέπτωκε, καὶ κατηκόντισται ξόανα, ἐνεργεία τοῦ ἀχράντου Σταυροῦ, δι' οὗ φραχθεῖσα μυστικῶς, ἐν παρρησίᾳ πολλῇ, ἀνεβόας· Πάντα τὰ ἔργα εὐλογεῖτε τὸν Κύριον.

Κάλλους καὶ τοῦ πόθου σου Χριστέ, Παρασκευὴ ἡ ἀγνή, τραθεῖσα ἔφερε, πυρὸς τὴν ἔκκαυσιν κράζουσα· Εἰς ὄσμην τοῦ θεοῦ μύρου σου, νῦν ἐναθλοῦσα καρτερῶς, δραμοῦμαι ἄληκτα, σοῦ ὀπίσω, ἐπευλογοῦσα τὸ θεῖόν σου ὄνομα.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθένε ἄχραντε, Μήτηρ ἐδείχθης Θεοῦ· σὺ τῆς θεότητος γέγονας, ἐνδιαίτημα πανάμωμε, μὴ φλογιθεῖσα τῷ πυρί, τοῦ ἀπροσίτου φωτός· ὅθεν πάντες, σὲ εὐλογοῦμεν Μαρία θεόνυμφε.

Καταβασία.

Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν Οἰκουμένην ἄπασαν, ἀγείρει ψάλλουσαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ΄. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Ρευστῆς βιοτῆς καὶ προσκαίρου, Μάρτυς, τὴν μέλλουσαν ἠλλάξω, κάλλος τὸ ἀμήχανον ὄραν, τοῦ σοῦ νυμφίου ἐπειγομένη τρανῶς· ὅθεν στεφάνων ἔτυχες, τῶν ἀκηράτων καλλιπάρθενε.

» **Η**΄κουσας φωνῆς βεβαιούσης, Παρασκευὴ σοῦ τὰς αἰτήσεις,
» **Θ**είας οὐρανόθεν καὶ τὸν δρόμον, προθύμως Μάρτυς σεμνῇ
» διήνυσας, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀνέδραμες, κάραν τμηθ εἰσατὴν ἐρί-
» τιμον.

Νίκην κατ' ἐχθρῶν δωρηθῆναι, Παρασκευὴ Χριστὸν ἐξαίτει,
 Ἰπᾶσι τοῖς τῷ θεῷ ναῶ σου, προσερχομένοις ἐν θερμοτάτῃ
 πίστει, καὶ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν, καὶ τῶν δεινῶν τὴν ἀπο-
 λύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Ωφθης Χερουβὶμ ἀνωτέρα, καὶ οὐρανῶν ὑψηλότερα, ἄχραν-
 τε Παρθένε Μαρία, βουλῆς μεγάλης τεκοῦσα Ἄγγελον,
 τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον Κριτὴν ἀπάντων ἐλευσόμενον.

Καταβασία.

» **Α**πας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος·
 » **Α**πανηγυρίζετω δέ, αὐλῶν Νόων φύσις γεραίρουσα, τὰ ἱε-
 » ρὰ θαυμάσια τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις Παμμακά-
 » ριστε, Θεοτόκε Ἄγνη ἀειπάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος β'. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ρωσθεῖσα καλλιπάρθενε, Σταυρῷ τῷ τοῦ Κυρίου σου, τυ-
 ράννων ἔλυσας θράσος, ἀθλοῦσα Μάρτυς, γενναίως· καὶ
 πρὸς Χριστοῦ ἀπέληφας, βραβεῖα νίκης πάνσοφε, Παρασκευὴ
 πανθαύμαστε, ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦσα, τῶν σὲ τιμώντων ἐκ πό-
 θου.

Ἔτερον. Ἦχος γ'. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Παρθενομάρτυς Κυρίου, καὶ καλλιπάρθενε νύμφη, Παρασκευὴ
 Παοίδιμε, ἐκδυσωποῦσα τὸν Θεόν, ρῦσαι λαόν σου καὶ πόλιν,
 φθορᾶς ὀργῆς καὶ κινδύνων.

Θεοτοκίον.

Χρυσοπλοκώτατε πύργε, καὶ δωδεκάτειχε πόλις, ἡλιοστά-
 λακτε θρόνε, καθέδρα τοῦ Βασιλέως, ἀκατανόητον θαῦμα,
 πῶς γαλουχεῖς τὸν Δεσπότην.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν Οὐρανίων ταγμάτων.

Εν ταῖς ἀύλαις τοῦ Κυρίου χοροβατοῦσα σεμνή, ἅμα Παρθένοις Μάρτυς, ταῖς φρονίμαις ἐκείναις, ἐκεῖθεν ἐκομίσω χάριν σοφή, τοῦ ἰᾶσθαι νοσήματα, καὶ ἐκδιώκειν τὰ πνεύματα μυσαρά, ἐκ τῶν πίστει προσιόντων σοι.

Τὴν ἱεράν καὶ σεπτὴν σου, μνήμην γεραίροντες, Παρασκευὴ Ὅσια, καὶ πιστῶς ἐκτελοῦντες, βοῶμέν σοι σὺν πόθῳ ρῦσαι ἡμᾶς, τῆς φλογὸς τῆς κολάσεως, καὶ τῶν βελῶν τοῦ βελίαρ, ταῖς πρὸς Χριστόν, ἰκεσίαις σου πανεύφημε.

Ρήξασα κράτος τυράννων ἀθεωτάτων σεμνή, καὶ πρὸς Θεὸν τὰς βάσεις, ἀναθεῖσα παρθένε, οὐδόλως ἐπτοήθης οὔτε κρουσμόν, μολυβδίνων σφυρῶν οὔτε πῦρ, οὔτε ξεσμούς τῶν σαρκῶν σου οὔτε βρασμόν, τῶν λεβήτων, οὔτε ξίφους σφαγῆν.

Ασκήσει πρῶην τὸ σῶμα τήξασα ἔνδοξε, τὸ δεύτερον ἀθλήσει, στομωθεῖσα τὴν φρένα, τοῖς πᾶσιν ἀνεδείχθης Μάρτυς Χριστοῦ, οὐρανοχάλκευτον φάσγανον, ὡσπερ χρυσὸς ἐν χωνεῖα δοκιμασθέν, ταῖς αἰκίαις καλλιπάρθενε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σήμερον τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως, ἡ ἀμίαντος νύμφη, συγκαλεῖται ἡμᾶς, πρὸς ἐστίασιν πνευματικὴν, Παρασκευὴ ἢ πάνσεπτος. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι πάντες, μυστικῶς εὐφρανθῶμεν, ἐν τῇ πανσέπτῳ αὐτῆς, καὶ λαμπρᾷ πανδαισίᾳ, καθαρθέντες τῷ νοῖ, ἐν φαιδραῖς ταῖς στολαῖς κατηγλαῖσμένοι, τοῦ θείου Πνεύματος. Αὕτη γὰρ ὡς ἀγνή περιστέρα, τῷ τῆς παρθενίας κάλλει, τῷ Υἱῷ νυμφευθεῖσα, ὀλικῶς τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐν ἑαυτῇ εἰσωκῆσατο, Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, τὸν ἕνα Θεὸν ὃν καὶ ποθοῦσα καὶ ζητοῦσα ἐνήθλησε· διὸ καὶ συμβασιλεύει αὐτῷ εἰς αἰῶνας, ἐν τοῖς ἐπουρανίοις σκηνώμασιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρραγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα. Κοντάκιον Προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε. Ἀπόστολος, (Ζήτει τῷ Σαββάτῳ πρὸ τῶν Φώτων). Εὐαγγέλιον. Ζήτει τῇ Δευτέρᾳ τῆς ΙΕ'. Ἑβδομάδος Ματθαίου (Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠκολούθει τῷ Ἰησοῦ ὄχλος πολὺς...). *Σελῆς 67*
Ἄξιόν ἐστιν.

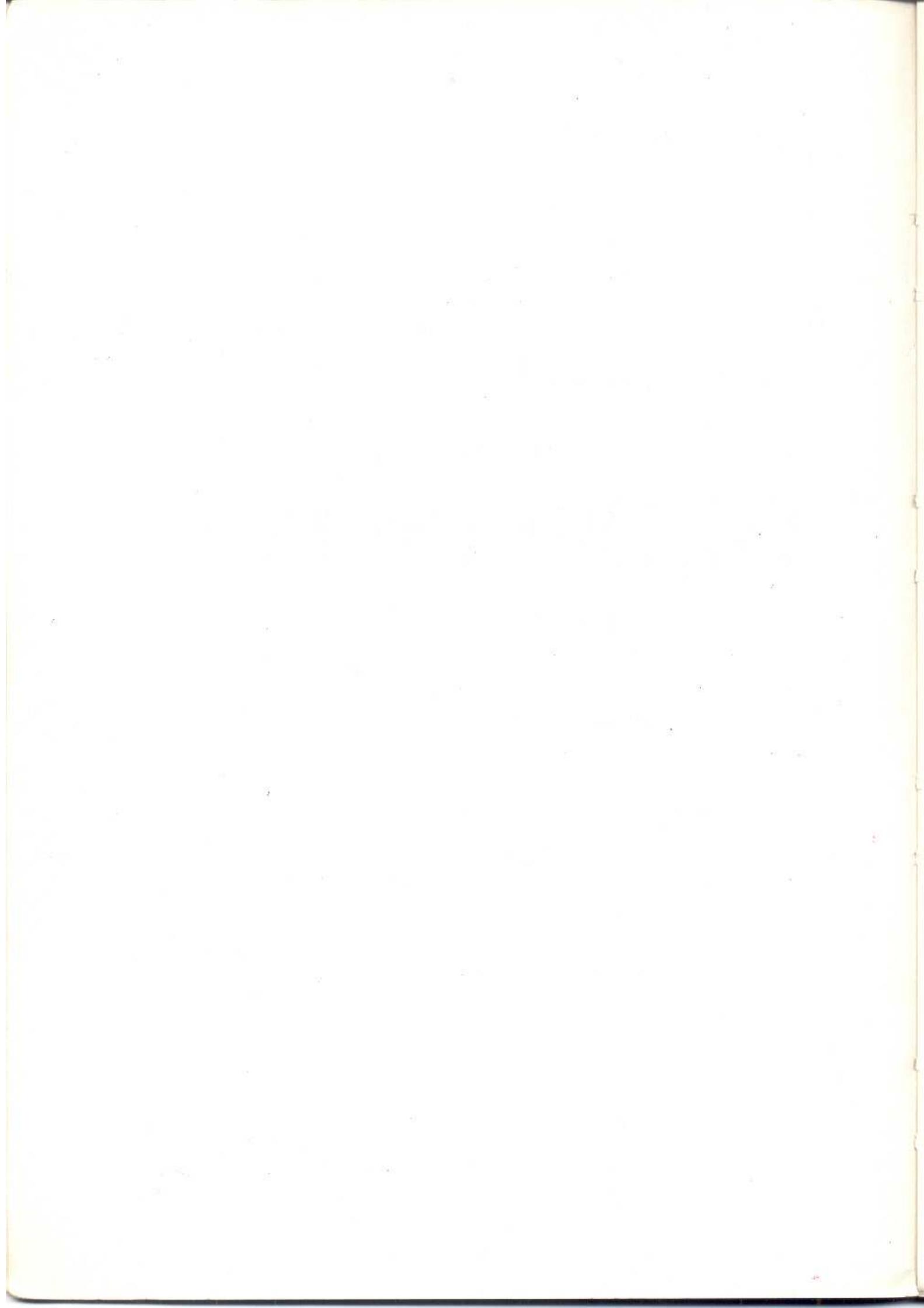
Κοινωνικόν. «Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.....».

Μεγαλυνάριον τῆς Ἀγίας.

Χαίροις Ἐκκλησίας ἢ λαμπηδῶν, καὶ τῶν ἰαμάτων, πολυ-
χεύμων ὄντως κρουνός. Χαίροις προστασία, καὶ σκέπη
οὐρανία, Παρασκευὴ θεόφρον τῶν εὐφημούντων σε.

ΒΙΟΣ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ
ΟΣΙΟΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

ΒΙΟΣ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΟΣΙΟΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΟΥ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Ἡ Ὁσιομάρτυς Παρασκευή, ἡ δημοφιλεστάτη αὐτὴ Ἁγία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἔζησε κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ β' μ.Χ. αἰῶνος. Ἐγεννήθη εἰς ἓνα χωρίον πλησίον τῆς Ρώμης ἀπὸ γονεῖς χριστιανούς καὶ πολὺ εὐσεβεῖς, τὸν Ἀγάθωνα καὶ τὴν Πολιτείαν, οἵτινες ἐπιμελῶς ἐτήρουν τὰ καθήκοντα τῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπης, καὶ ἔζων χριστιανικῶς.

Ἡ ἄρμονικὴ καὶ εὐσεβὴς συζυγία τούτων ἔκαμεν, ὥστε ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ πλουσιοπαρόχως νὰ ἀμείψῃ τούτους, καὶ νὰ ἔλθῃ ὡς καρπὸς καὶ ἀποτέλεσμα τῶν ἀδιαλείπτων καὶ θερμῶν πρὸς τὸν Θεὸν προσευχῶν αὐτῶν, καθ' ὅσον ἐπὶ ἄρκετὰ χρόνια εἶχον μείνει ἄτεκνοι, ἡ Παρασκευή, λαβοῦσα τὸ ὄνομά της ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος, καθ' ἣν ἐγεννήθη αὐτὴ.

Οὕτω ἐκπληρωθείσης τῆς ἐπιθυμίας των ταύτης ἵνα ἀποκτήσωσι τέκνον ἐξεπληρώθη καὶ ἡ τούτων πρὸς τὸν Θεὸν ὑπόσχεσις, ἵνα καταβάλουν πᾶσαν προσπάθειαν διὰ τὴν εὐσεβῆ καὶ χριστιανοπρεπῆ διάπλασιν τῆς ψυχῆς αὐτῆς, καὶ ἀφιερῶσωσιν ἐξ ὀλοκλήρου αὐτὴν εἰς τὸν Θεόν.

Καὶ πράγματι. Ἡ Παρασκευὴ περιλάμπρος εἰς τὴν ὠραιότητα καὶ περαιοισμένη μὲ ἰδιάζουσαν εὐφυΐαν ἀνετρέφη εἰς τὰ διδάγματα τῆς εὐσεβείας καὶ τὴν μελέτην τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ἦτο τόσοσ ὁ ζῆλός της, ὥστε ὄχι μόνον ἠγγρύπνει διὰ νὰ μελετᾷ τὰ θεῖα, ἀλλὰ καὶ ἐπωφελεῖτο πάσης καλῆς συναναστροφῆς, διὰ νὰ συζητῇ διάφορα περὶ θρησκείας ζητήματα, καὶ νὰ στηρίξῃ εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, τὰς ἀσθενεστέρας εἰς αὐτὴν γυναῖκας καὶ παρθέτους¹.

1. Περὶ τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς λέγει τὰ ἑξῆς: «...Ἡ Ἁγία Παρασκευὴ μείνασα ὄρφανὴ ἐμοίρασεν ὅλην τῆς τὴν περιουσίαν εἰς πτωχοὺς καὶ μὲ αὐτὰ ἠγγύρασε τὸν Παράδεισον, καὶ μετεχειρίζετο ὡς φτιασίδια τὰ δάκρυα, ὡς σκουλαρίκια εἶχε τὰ ὄτα της ἀνοικτὰ, διὰ ν' ἀκούῃ τὰς Ἁγίας Γραφάς. Ὡς κορδόνι εἶχε τὰς πολλὰς νηστείας, ὅπου ἔκαμνον τὸν λαϊμὸν της καὶ ἔλαμπεν ὡς ὁ ἥλιος. Ὡς δακτυλίδια, τοὺς κόμβους τῶν δακτύλων της ἀπὸ τὰς πολλὰς μετανοίας ὅπου ἔκαμνεν. Ὡς χρυσοῦν ζωνάριον τὴν παρθενίαν ὅπου ἐφύλαξεν εἰς ὅλην τῆς τὴν ζωὴν. Ὡς φόρεμα τὴν ἐντροπὴν ὅπου εἶχεν εἰς τὸν ἑαυτὸν της καὶ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ ὅπου τὴν ἐσκέπαζεν. Ἔτσι ἐστολίζετο ἡ Ἁγία... Ἔτσι ἀδελφοί μου ἡ Ἁγία Παρασκευὴ ἔμαθε γράμματα καὶ ἐγινε σοφωτάτη. Καὶ διὰ τὴν καθαρότητά της τὴν ἠξίωσεν ὁ Θεὸς καὶ ἔκαμνε καὶ θαύματα. Ἰάτρυνε τυφλοὺς, κωφοὺς καὶ ἀνέστησε νεκροὺς... Αὐτὴ ἡ Ἁγία ἔκαμε τὰ ἑκατὸν κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου» (βλ. Θρησ. καὶ Ἠθικ. Ἐγκυκλ. Τόμ. 10ον σελ. 47).

Μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων αὐτῆς, ἡ Παρασκευή, ἄγουσα τότε τὸ 20ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας της, ἀφοῦ διεμοίρασεν ὅλην αὐτῆς τὴν περιουσίαν εἰς τοὺς πτωχοὺς ἐγένετο μοναχή. Ἡ Παρασκευή ὠπλισμένη μετ' ἕλκρον Χριστοῦ, καὶ ὑπὸ τῆς πρὸς Αὐτὸν ἀγάπης φλεγόμενη ἀπεφάσισε νὰ κηρύξῃ τὸ Εὐαγγέλιον δημοσίᾳ, χωρὶς οὐδεμίαν προφύλαξιν ἀπὸ τὴν ὀργὴν καὶ τὴν ἐκδίκησιν τῶν εἰδωλολατρῶν. Πρὸς τοῦτο ἀναχωρήσασα ἡ Ἁγία Παρασκευὴ ἀπὸ τὴν Ρώμην, περιήρχετο διαφόρους πόλεις καὶ χωρία κηρύττουσα τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, εἰς καιροὺς κατὰ τοὺς ὁποίους ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ὑφίστατο τὸν ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀντωνίνου, τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα Τίτου Αὐρηλίου, φοβερὸν διωγμόν. Τοιουτοτρόπως κατῴρθωσεν ἡ Ἁγία νὰ φωτίσῃ καὶ προσελκύσῃ πολλοὺς εἰδωλόλατρας εἰς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὴν χριστιανικὴν πίστιν, πολλοὺς δὲ σοφοὺς τούτων διὰ τῆς εὐφυΐας καὶ τῆς διαλεκτικῆς αὐτῆς δεινότητος εἰς τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα ἀπεστόμωσεν.

Τὴν δρᾶσιν ταύτην τῆς εὐαγγελιστρίας, ἐπανελθούσης εἰς τὴν Ρώμην μαθὼν ὁ αὐτοκράτωρ, διέταξε νὰ συλλάβωσι ταύτην καὶ νὰ φέρωσι πρὸς αὐτόν. Ὅτε δὲ ἡ χριστιανὴ παρθένος ἤχθη, ὁ αὐτοκράτωρ θαυμάσας τὸ κάλλος αὐτῆς, προσεπάθησε ποικιλοτρόπως νὰ μεταβάλῃ τὴν γνώμην αὐτῆς καὶ δι' ὑποσχέσεων καὶ δώρων, ἀλλὰ καὶ ἀπειλῶν, νὰ πείσῃ ταύτην ἵνα ἀρνηθῇ τὴν πίστιν αὐτῆς καὶ νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδώλα. Ἄλλ' ἐκείνη χωρὶς καθόλου νὰ κλονισθῇ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων ἤλεγξε καὶ τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν ὡμολόγησεν. Τότε ὁ αὐτοκράτωρ ἰδὼν ὅτι ἀπέτυχεν, ἐθυμώθη καὶ μετ' ὀργὴν διέταξεν ἵνα ἐνώπιον τῆς ἁγίας τοποθετηθῇ σιδηρᾶ περικεφαλαία ἐπὶ τοῦ πυρὸς μέχρις ὅτου τελείως πυρακτωθῇ, καὶ οὕτως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐπιτεθῇ, θέλων μετὰ τὸν τρόπον αὐτὸν νὰ κάμψῃ τὸ φρόνημα τῆς Μάρτυρος καὶ νὰ ὑποτάξῃ τὸ ἀδούλωτον τῆς ψυχῆς αὐτῆς. Ἄλλ' ἐπλανᾶτο ὁ δυστυχῆς, καθ' ὅσον ἡ Ἁγία ἔβλεπε μετὰ χαρὰν τὸ μαρτύριόν της αὐτὸ ἐτοιμαζόμενον. Καὶ ὅτε ἡ περικεφαλαία σπινθηρίζουσα πῦρ ἐτέθη ἐπὶ τῆς τιμίας αὐτῆς κεφαλῆς, ἡ Μάρτυς ἔμεινεν ἀβλαβῆς καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν.

Τὸ θαῦμα τοῦτο συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ πιστεύσωσι πολλοὶ ἐκ τῶν εἰδωλολατρῶν, οἵτινες παρίσταντο ἐκεῖ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Καὶ τούτους ὁ τύραννος ἐτιμώρησεν ἄλλους μὲν ρίψας εἰς τὸν Τίβεριν ποταμὸν ἐπνιξεν, ἄλλους δὲ μετ' ἄλλον τρόπον ἐθανάτωσεν, τὴν δὲ Παρασκευὴν διέταξεν εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν δεδεμένην νὰ ρίψωσι μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι νεώτεραι σκέψεις καὶ νέαι πρὸς αὐτὴν προτροπαὶ θὰ ἔκαμνον αὐτὴν νὰ ἀποσιρτήσῃ ἀπὸ τὴν χριστιανικὴν πίστιν. Ἀλλὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ἐνῶ ἡ Ἁγία προσηύχετο Ἄγγελος Κυρίου παρουσιασθεὶς ἐν τῇ φυλακῇ τῆς ἔλυσε τὰ δεσμὰ καὶ τὴν ἐνεθάρρυνε, τὴν δὲ πρῶταν εἰσελθόντες οἱ στρατιῶται εἰς τὴν φυλακὴν διὰ νὰ ὀδηγήσουσιν τὴν Μάρτυρα καὶ πάλιν ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος, μετ' ἐκπληξιν εἶδον ὅτι αἱ ἀλύσεις αὐτῆς ἔκειντο παρὰ τοὺς πόδας της καὶ ἡ Παρασκευὴ ἴστατο ἐλευθέρα.

Ὁ Βασιλεὺς ἰδὼν τὴν Παρασκευὴν προσεπάθησε καὶ πάλιν νὰ ἀποσπάσῃ

ταύτην ἀπὸ τὸν Χριστόν, καὶ βλέπων ὅτι τίποτε δὲν ἐπιτυγχάνει προστάσει τοὺς στρατιώτας νὰ κατακαύσωσι τοὺς βραχίονας αὐτῆς με ἀνημμένας λαμπάδας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἁγία ὑπέμεινε με χαρὰν τὴν βάσανον ἐκείνην τὴν ἀφύρητον, ὁ βασιλεὺς σκοτισθεὶς διατάσσει ἵνα πυρὰ ἀναφθῆ, καὶ ἐντὸς μεγάλου λέβητος ἔλαιον καὶ πίσσα νὰ βράσῃ καὶ ἐντὸς αὐτοῦ ἡ Ἁγία νὰ ριφθῆ ὅπως τελείως κατακαῖ. Ἡ διαταγὴ τούτου ἐξετελέσθη ἀμέσως, καὶ ἐντὸς τοῦ κοχλάζοντος ἔλαιου καὶ τῆς πίσσης ριφθεῖσα ἡ Μάρτυς οὐδόλως ἐκαίετο, ἀλλὰ χαίρουσα ἴστατο ἐν μέσῳ τοῦ λέβητος δοξολογοῦσα τὸν Θεὸν καὶ ἀπὸ καρδίας αὐτὸν εὐχαριστοῦσα.

Τοῦτο ἰδὼν ὁ βασιλεὺς ἐξεμάνη καὶ νομίσας ὅτι ἡ ὕλη ποῦ ἦτο ἐντὸς τοῦ λέβητος δὲν εἶχε καυστικὴν δύναμιν, προτείνει εἰς τὴν Ἁγίαν ἵνα ραντίσῃ αὐτὸν ἀπὸ τὸ βρασμένον ἐκεῖνο ἔλαιον καὶ πίσσαν. Τότε ἡ Ἁγία λαβοῦσα διὰ τῶν χειρῶν αὐτῆς ἐκ τῆς ὕλης ἐκείνης ἔρριψεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως καὶ ἐτυφλώθη ὁ ταλαίπωρος. Ἐν ἀπελπισίᾳ δὲ διατελῶν, τὴν Ἁγίαν μεγάλη τῆ φωνῆ παρακαλεῖ, ἵνα ὑπὲρ τῆς θεραπείας αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεὸν προσευχηθῆ. Τοῦτο ἡ Ἁγία ἀμέσως ἐκτελεῖ καὶ ὁ βασιλεὺς ἐθεραπεύθη καὶ ἀνέβλεψεν², ἀνανήψας δὲ ἐκ τοῦ θαύματος τούτου καὶ φωτισθεὶς τὸ πνεῦμά του ἀπήλλαξε τὴν Μάρτυρα πάσης ἄλλης βασάνου, καὶ τὸν κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμὸν κατέπαυσε γενόμενος χριστιανός.

Ἐπὶ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ Μάρκου Αὐρηλίου (161-180), ὅστις ἐκήρυξε νέον διωγμὸν κατὰ τῶν χριστιανῶν, ἡ Ἁγία ἀφῆκε τὴν Ρώμην καὶ περιήρχετο πολλὰς χώρας καὶ πόλεις κηρύττουσα με πολὺν ζῆλον καὶ θάρρος τὸν Χριστόν, καὶ διαθέτουσα ὅλας αὐτῆς τὰς δυνάμεις εἰς τὸν φωτισμὸν τῶν ψυχῶν. Φθάσασα δὲ εἰς πόλιν τινά, τῆς ὁποίας ἄρχων ἦτο διώκτης σκληρὸς τοῦ χριστιανισμοῦ, ὀνόματι Ἀσκληπίος, συνελήφθη, καὶ ὁμολογήσασα τὸν Χριστὸν κατεδικάσθη νὰ ριφθῆ εἰς τὸν ἐντὸς θηριοτροφείου εὐρισκόμενον δηλητηριασμένον ὄφιν. Ἄλλ' ἡ Ἁγία Παρασκευὴ μόλις τὴν ἐπλησίασεν ὁ ὄφις προσηυχῆθη καὶ ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, καί, ὦ τοῦ θαύματος!, ὁ ὄφις σὰν νὰ ἐπλήγη με ξίφος, ἐσύριξε μέγα σύριγμα καὶ ἐκόπη εἰς δύο. Τὸ θαῦμα τοῦτο ἰδόντες πολλοὶ ἐκ τῶν παρισταμένων ἀπίστων συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ προσελκυσθοῦν εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ νὰ γίνουν χριστιανοί.

Μετὰ ταῦτα ἡ Ἁγία ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν καὶ μετέβη εἰς ἄλλας πόλεις κηρύττουσα τὸν Χριστόν. Τέλος ἔφθασεν εἰς μίαν πόλιν, τῆς ὁποίας ὁ ἄρχων, ὀνόματι Ταράσιος σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος, συλλαβὼν τὴν Ἁγίαν ἠρώτα τί εἶναι. Ἐκείνη ἀπεκρίθη ὅτι εἶναι χριστιανή. Καὶ ὅταν ὁ ἄρχων ἠπειλήσῃ ταύ-

2. Τὴν Ἁγ. Παρασκευὴν ἡ λαϊκὴ παράδοσις θεωρεῖ ὡς θεραπεύουσαν ὀφθαλμικὰς νόσους, διὸ καὶ οἱ πάσχοντες ἐπικαλοῦνται τὴν χάριν αὐτῆς ἀπὸ τῆν τέλεσιν ἰσως τοῦ θαύματος τούτου. Παλαιότερον πολλοὶ ἐπίστευον ὅτι καὶ τὴν πανώλην καὶ χολέραν ἀπέτρεπεν ἡ Ἁγία Παρασκευὴ (βλ. ἐνθ' ἄνωτ. σ. 46).

την ὅτι θὰ τὴν βασανίσῃ μὲ διάφορα βασανιστήρια καὶ θὰ τὴν θανατώσῃ, ἡ Μάρτυς ἀπήντησεν ὡς ἐξῆς: «Τὰς ὑπὲρ Χριστοῦ, ὧ ἡγεμόν, βασάνους τιμὴν μου θεωρῶ, καὶ ταύτας νὰ ὑποστῶ ἐπιποθῶ, μάθε δὲ ὀριστικῶς ὅτι οὔτε πῦρ, οὔτε σίδηρος, οὔτε μαστιγες, οὔτε θηρία οὔτε ἄλλο τι φοβερὸν δύναται νὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ τὸν Χριστόν». Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἡγεμὼν ὠργίσθη καὶ διατάσσει νὰ υποβάλωσι τὴν Ἁγίαν εἰς διάφορα βασανιστήρια, ἀλλὰ ἡ Ἁγία καὶ τὰ νέα αὐτὰ μαρτύριά της ὑπέμεινε μὲ μεγάλην ἀνδρείαν καὶ καρτερίαν. Ὅτε δὲ τὴν νύκτα ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακὴν καὶ μεγάλη πλᾶξ ἐτέθη ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῆς, ἔμεινε καὶ πάλιν ἀβλαβής, διότι αὐτὸς ὁ Χριστὸς ἐφάνη ἐκεῖ καὶ ἐνίσχυσεν αὐτὴν καὶ κατέστησεν αὐτὴν ὑγιᾶ, εἰπὼν εἰς τὴν Μάρτυρα: «Χαίροις Παρασκευὴ καλλιπάρθενε, μὴ δειλιάσῃς τὰς βασάνους, ἡ γὰρ χάρις μου θέλει εἶσθαι μετὰ σοῦ νὰ σὲ λυτρῶνῃ ἀπὸ πάντα πειρασμόν, ἀκόμη ὀλίγον ὑπόμεινον καὶ θέλεις ἔλθει νὰ συμβασιλεύσῃς μετ' ἐμοῦ αἰωνίως».

Τὴν πρῶταν ἀποστείλας ὁ ἡγεμὼν στρατιώτας εἰς τὴν φυλακὴν διέταξε νὰ φέρωσι τὴν Ἁγίαν ἔμπροσθέν του καὶ ὅταν εἶδεν αὐτὴν ὑγιᾶ, μηδὲν σημεῖον ἔχουσαν ἐκ τῶν χθεσινῶν πληγῶν ἐθαύμασε, καὶ προτιθέμενος ὁ τύραννος αὐτὸς καὶ ἄλλας δριμυτάτας βασάνους νὰ ἐπιβάλλῃ κατ' αὐτῆς, πλὴν βλέπων ὅτι καὶ τὰ εἶδωλα ἡ Μάρτυς κατέρριψε διὰ τοῦ λόγου αὐτῆς, καὶ ὅτι ἐξ ὅλων τῶν βασάνων ἐξήρχετο ἀβλαβής, πολὺ δὲ πλῆθος ἐξ αἰτίας τῆς Ἁγίας προσήρχετο εἰς τὸν Χριστόν, ἔδωκε διαταγὴν εἰς τοὺς στρατιώτας νὰ τὴν ἀποκεφαλίσουν.

Τότε οἱ στρατιῶται ὠδήγησαν τὴν Ἁγίαν ἔξω τῆς πόλεως καὶ ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης ἐζήτησεν ἡ Ἁγία νὰ τὴν ἀφήσουν ὀλίγην ὥραν νὰ προσευχηθῇ, καὶ τὴν ἄφησαν. Τότε κλίνας αὐτὴ τὰ γόνατα καὶ ὑψώσασα τὰς χεῖρας αὐτῆς πρὸς τὸν οὐρανὸν προσευχομένη εἶπε μεταξὺ ἄλλων: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ καὶ Λόγε τοῦ Ἀθανάτου Πατρὸς, ὁ Ὅποῖος διὰ τὴν ἰδικὴν μας σωτηρίαν κατέβης ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἦλθες ἐπὶ τὴν γῆν, εὐχαριστῶ Σοι ὅτι μὲ ἠξίωσας νὰ ὑπομείνω βάσανα καὶ τιμωρίας διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ Ἅγιον. Σὲ δοξολογῶ ὅτι μὲ ἐνδυνάμωσες νὰ μαρτυρήσω διὰ τὴν ἀγάπην Σου, ἀξίωσόν με τῆς Βασιλείας σου, παράλαβε τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν καὶ ἀνάπαυσον αὐτὴν, κατὰτάξόν με ἐν τῷ χορῷ τῶν Ἁγίων σου Μαρτύρων, καὶ μνήσθητι, Φιλάνθρωπε Κύριε, τῶν ἐπικαλουμένων τὸ ὄνομά Σου τὸ Ἅγιον, δι' ἐμοῦ τῆς δούλης σου ἐν καιρῷ θλίψεως· μνήσθητι τῶν ἐπιτελούντων τὴν μνήμην τῆς ἐμῆς τελειώσεως καὶ ἐπάκουσον τῆς προσευχῆς αὐτῶν ἐν ἡμέρᾳ δεήσεως καὶ τελείωσον τὰ πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν αἰτήματα, ἵνα ἐν τούτοις δοξασθῇ τὸ ὄνομά Σου τὸ Ἅγιον, ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας».

Τότε ἡ Ἁγία κλίνας τὸν αὐχένα ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν παρά τινος στρατιώτου κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ ἡγεμόνος. Οὕτω ἡ παρθένος περιεβλήθη τὸν ἀμαράντινον τοῦ μαρτυρίου στέφανον. Καὶ ἡ μὲν Ἁγία αὐτῆς ψυχὴ ἀνῆλθεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς συνευφραينوμένη μετὰ τῶν Ἀποστόλων, ὡς ἰσαπόστολος,

μετὰ τῶν ὁσίων καὶ Μαρτύρων, ὡς Ὁσιομάρτυς, καὶ μετὰ τῶν παρθένων, ὡς Παρθενομάρτυς συναγαλλομένη.

Τὸ δὲ σεβάσμιον καὶ ἱερὸν αὐτῆς λείψανον λαβόντες τινὲς χριστιανοὶ ἐνεταφίασαν δοξάζοντες καὶ ὑμνοῦντες τὸν Θεόν.

Ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἀποδίδουσα δικαιοσύνην μὲ τὸν τίτλον τῆς Ὁσιοπαρθενομάρτυρος τὴν Ἁγίαν Παρασκευὴν ἐστεφάνωσε καὶ τὴν μνήμην αὐτῆς ἀθάνατον κατέστησε, καὶ μὲ ὕμνους καὶ ἐγκώμια αὐτὴν ἐδοξολόγησε καὶ φαιδρὰν ἑορτὴν συνέστησεν, πρὸς τιμὴν δὲ τῆς Ἁγίας οἱ χριστιανοὶ πολυπληθεῖς ναοὺς ἵδρυσαν.

Ὁ δὲ Θεὸς ἐθαυμάστωσε τὴν Ἁγίαν, καὶ μὲ τὴν δυνάμιν Του ἡ Ἁγία Παρασκευὴ ἐπιτελεῖ καθημερινῶς ἄπειρα θαύματα εἰς τοὺς μὲ πίστιν καὶ εὐλάβειαν ἐπικαλουμένους τὴν θαυματουργικὴν χάριν τῆς μεγάλης καὶ Ἐνδόξου Ἁγίας Ὁσιαπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς, ἧς ταῖς πρεσβείαις Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΟΣΙΟΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΑ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Μετὰ τὸν Εὐλογητόν, Τὸ Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τό, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον.

Ἦχος δ'. Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Εὐαρεστήσασα Θεῷ Ἀθληφόρε, καὶ πειρασθεῖσα ὡς χρυσὸς ἐν καμίνῳ, Παρασκευὴ πανένδοξε, βασάνων πειρασμοῖς. Θαύματα πηγάζεις νῦν, καὶ νοσήματα παύεις καὶ τὸν ὑπεράγαθον τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ ἐκδυσωπεῖς, ὅπως τῶν δωρεῶν αὐτοῦ ἐπιτύχωμεν.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσωμεν . . .

Ὁ Ν', καὶ ὁ Κανὼν.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Υμῶν σου τὴν μνήμην παρακαλῶ, ἔνδοξε Παρθένε, τῶν πταισμάτων μου τὰς σειράς, διάρρηξον τάχος ταῖς πρὸς Κτίστην, τὸν Πανοικτίρμονα, πρεσβείαις σου.

Μεγίστη ἡ δύναμις, ἣν Σεμνή, ἔλαβες ἀξίως ἐκ Θεοῦ τοῦ θαυματουργεῖν ταύτην οὖν χρωμένη ἤδη παῦσον, τὰ πολυχρόνια πάθη μου δέομαι.

Νομίμως ἀθλήσασα ἐπὶ γῆς, Παρασκευὴ Μάρτυς, καὶ τὸ στέφος ἐν Οὐρανῷ, σῆς ἀπολαβοῦσα καρτερίας, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτῆρα ἰκέτευε.

Θεοτοκίον.

Ο'μματι Πανάσπυλε ἐπ' ἐμοί, ἕλεψο σου βλέψον, καὶ ἰάτρευσον τὰ δεινὰ τοῦ σώματος πάθη καὶ τὰς νόσους, ἀποσκοράκισον, θείαις πρεσβείαις σου.

ᾠδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ισχῦϊ τοῦ Πνεύματος, τοῦ Παναγίου ἡμᾶς ἐλέησον, Παρασκευή, καὶ νόσων παντοίων, σαῖς λιταῖς ἐλευθέρωσον.

Σῶσον ταῖς πρεσβείαις σου, Παρασκευή πανακήρατε, πάντας ἡμᾶς, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας, καὶ εὐφήμεως γεραίροντας.

Γενοῦ μοι, Πολύαθλε, τῷ τεθλιμμένῳ προστάτης σύντονος, καὶ ἐκ παθῶν καὶ κινδύνων ρῦσαι, ταῖς εὐχαῖς σου καὶ θλίψεων.

Θεοτοκίον.

Εξελοῦ, Πανάχραντε, νόσων δεινῶν με καὶ θλίψεων, τῶν ἀφειδῶς καταπιεζόντων, τὸν σὸν δούλον ἐκάστοτε.

Εἶτα μνημονεύει ὁ ἱερεὺς...

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ρώμην δίδου μοι, Πάσνεμνε, κατὰ τε δαιμόνων καὶ ὀλεθρίων παθῶν καὶ τὸν σάλον τῶν πταισμάτων μου, ἱεραῖς λιταῖς σου καταπράυνον.

Αγάπήσασα Κύριον, καὶ στεφάνων δόξης κομίσασα, ὑπὲρ πάντων καθικέτευε, τῶν πιστῶς τιμώντων σε, Πανεύφημε.

Γκεσίαις μου πρόσδεξαι, ὦ Παρασκευή Παρθένε πολύαθλε, καὶ παθῶν μου τὴν σκοτόμαιναν, σοῦ θερμαῖς πρεσβείαις ἀποδίωξον.

Θεοτοκίον.

Ρῦσαι, Κόρη Πανάμωμε, ἢ Θεὸν ἀσπόρως κυήσασα, τὸν σὸν δούλον κινδυνεύοντα, καταποντισθῆναί με τοῖς πταίσμασιν.

ᾠδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ωσπερ Σὺ Σεμνή, εἰς Νυμφῶνα τὸν οὐράνιον, ἀυγάζη ταῖς ἐνθέοις μαρμαρυγαῖς, οὕτω σοὺς δούλους δόξης θείας καταξίωσον.

Σοῦ ἐν τῷ Ναῶ προσελθόντας τοὺς οἰκέτας σου, ὦ Παρασκευή, ἐλευθέρωσον, ἐκ νοσημάτων ταῖς εὐχαῖς σου καὶ κακώσεων.

Εῤρωτι Θεοῦ τὴν ψυχὴν μου πληξὸν δέομαι, Παρασκευή, θείαις πρεσβείαις σου, καὶ τῶν παθῶν μου τὴν ἀχλὺν νῦν ἐξαφάνισον.

Θεοτοκίον.

Πάναγνε, ἡμεῖς κεκτημένοι σε βοήθειαν, σκέπην καὶ βεβαίαν ἀντίληψιν, παντὸς κινδύνου διὰ σοῦ ρυσθείημεν.

Ῥδὴ στ'. Ἰλάσθητί μοι.

Αιμάτων σου τοῖς κρουνοῖς, Παρασκευή, ὡς κατέσβεσας τῆς ἀπιστίας τὸ πῦρ, οὕτω νῦν κατάσβεσον, τὴν φλόγα τῶν νόσων μου, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις καὶ κινδύνων με ἐξάρπασον.

Ρεόντων τὸ χαμερπές, Παρασκευή Πανακήρατε, τὸ ἄστατον καὶ φθαρτὸν περιδεῖν ἀξίωσον, σὸν δοῦλον πρεσβείαις σου, καὶ ἀξιωθῆναι θείας δόξης καὶ λαμπρότητος.

Απάσας τὰς κεφαλὰς, τῶν ἀνομούντων συντρίβεσθαι, ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν, Θεὸν καθικέτευε, Μάρτυς, τῶν τιμώντων σου, πόθῳ τὴν σὴν κάραν, ἣν ἀπέτεμεν ὁ ἄνομος.

Θεοτοκίον.

Σὺ οὔσα τὸ καθαρὸν, καὶ ἀγιώτατον τέμενος, Μαρία τοῦ Παντουργοῦ, παράσχου μοι δάκρυα, ψυχὴν καθαρίζοντα, καὶ ἐπάκουσόν μου, τῆς δεήσεως σοῦ δέομαι.

Επίβλεψον μετ' εὐμενείας, Παρασκευή, Ἀθληφόρε, ἐπὶ τὰ ἐμὰ πάθη τοῦ σώματος, καὶ ἴασιν δώρησαί μου εὐχαῖς σου.

Θεοτοκίον.

Επίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ Πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἶτα τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β'.

Προστάτρια Πιστῶν, Παρασκευὴ Ἀθληφόρε, πέλουσα τοῖς τῇ σεπτῇ Εἰκόνι σου θερμῶς προσπελάζουσιν, ἰκέτευε Χριστὸν τὸν Νυμφίον σου δωρηθῆναι λύσιν τῶν δεινῶν νόσων καὶ θλίψεων, καὶ ἁμαρτιῶν πασῶν τὴν συγχώρησιν.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον.

Ἦχος δ'.

Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι, καὶ εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς μου.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου, καὶ κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου...

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον....

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἤκολούθει τῷ Ἰησοῦ ὄχλος πολὺς, καὶ συνέθλιβον αὐτόν. Καὶ γυνή τις, οὖσα ἐν ῥῆσει αἵματος ἔτη δώδεκα, καὶ πολλὰ παθοῦσα ὑπὸ πολλῶν ἰατρῶν καὶ δαπανήσασα τὰ παρ' ἑαυτῆς πάντα, καὶ μηδὲν ὠφεληθεῖσα, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ χεῖρον ἐλθοῦσα, ἀκούσασα περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἐλθοῦσα ἐν τῷ ὄχλῳ ὀπισθεν, ἤψατο τοῦ ἱματίου αὐτοῦ· ἔλεγε γάρ· ὅτι κὰν τῶν ἱματίων αὐτοῦ ἄψωμαι, σωθήσωμαι. Καὶ εὐθέως ὁ Ἰησοῦς ἐπιγνοὺς ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐξ αὐτοῦ δύναμιν ἐξελθοῦσαν, ἐπιστραφεὶς ἐν τῷ ὄχλῳ· ἔλεγε· Τίς μου ἤψατο τῶν ἱματίων. Καὶ ἔλεγον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· Βλέπεις τὸν ὄχλον συνθλιβοντά σε, καὶ λέγει· Τίς μου ἤψατο· Καὶ περιεβλέπετο ἰδεῖν τὴν τοῦτο ποιήσασαν. Ἡ δὲ γυνή, φοβηθεῖσα καὶ τρέμουσα, εἰδυῖα ὃ γέγονεν ἐπ' αὐτῇ, ἦλθε καὶ προσέπεσεν αὐτῷ, καὶ εἶπεν αὐτῷ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· ὕπαγε εἰς εἰρήνην, καὶ ἴσθι ὑγιῆς ἀπὸ τῆς μάλιστα στιγῆς σου.

Δόξα.

Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου....

Καὶ νῦν....

Ταῖς τῆς Θεοτόκου....

Στίχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός... Τὸ παρὸν Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β'. Μεταβολὴ τῶν θλιβομένων.

Μεταβολὴ παντὸς κινδύνου, ἀπαλλαγὴ νόσου παντοίας ὑπάρχουσα Παρασκευὴ Παρθένε, ρῦσαι πάντας τῶν δεινῶν, τῆς τῶν ἐναντίων κακουχίας, καὶ τῆς τῶν δαιμόνων ἐπηρείας, ταῖς θείαις σου πρὸς Θεὸν δεήσεσι.

Τό, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κλπ.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Κάραν πάνσεπτον πάντες, τῆς Παρθενομάρτυρος δεῦτε Παρασκευῆς, Πιστοὶ ἐν ἔτησίοις, τιμήσωμεν τοῖς ὕμνοις, ὡς πηγὴν ἀνεξάντλητον, τῶν ἰαμάτων ἀεὶ καὶ θείων δωρημάτων.

Εῶρτήν παναισίαν, οἱ Πιστοὶ ὀρθοδόξως ἐπιτελέσωμεν, φαιδρῶς, Παρασκευῆς νῦν, τὴν κάραν προσκυνοῦντες, καὶ βοῶντες ἐκ πίστεως· πρόφθασον ρῦσαι ἡμᾶς, λιταῖς σου πάσης νόσου.

Υπὲρ πᾶσαν οὐσίαν, καὶ ὑπὲρ χρυσίον ἡ Κάρα σου διαλάμπουσα, παρέχει σωτηρίαν, τοῖς πίστει, Ἀθληφόρε, πρὸς αὐτὴν καταφεύγουσι, καὶ ἰατρεύει ψυχῶν θανατηφόρους νόσους.

Θεοτοκίον.

Η Θεὸν σαρκοφόρον, Παναγία Παρθένε ἀποκυήσασα, ἐκ πάντων ἀδοκίτων κινδύνων τὸν λαόν σου, ἐκ νόσων περισώζε, καὶ ἁμαρτίας δεσμὸν τάχει λιταῖς σου λύσον.

ᾠδὴ η'. Τὸν Βασιλέα.

Στόματι πάντες καὶ καρδίᾳ ὕμνοῦμεν, τὴν πανένδοξον Μάρτυρα Κυρίου, ὅτι ἀρρωστίας ἐτύχομεν τὴν λύσιν.

Εν Οὐρανόιοις, Παρασκευὴ Ἀθληφόρε, τοῖς σκηνώμασι χορεύουσα, τῶν πίστει, σὲ ὕμνολογούντων μνημόνευε Παμμάκαρ.

Ρωσθεῖσα, Μάρτυς, τῇ ἰσχύϊ Κυρίου, τῶν Τυράννων κατήσχυνας τὰ θράση· θραῦσον καὶ νῦν πάντων δεσμοὺς τυραννουμένων.

Θεοτοκίον.

Α΄χραντε μόνη εὐλογημένη Μαρία, τὰ δυσίατα ἰάτρευσον πάθη, τοῦ οἰκτροῦ σου δούλου, ἵνα σε μακαρίζω.

ᾠδὴ θ΄. Κυρίως Θεοτόκον.

Φλέξον παρανόμων, Παρασκευὴ Μάρτυς, περὶ τῷ θείῳ τεχνάσματα ἄθεα· Πιστοὺς δὲ πάντας θείῳ αὐγάσματι λάμπρυνον.

Ε΄μπλεως ἐνθέου, λάμψεως γενέσθαι, τὸν σὸν οἰκέτην νυνὶ καταξίωσον, ταῖς πρὸς τὸν ὄλων Δεσπότην λιταῖς σου, Πάνσεμνε.

Γ΄να σε δοξάζω, Παρασκευὴ πόθῳ, τὰς ἀνιάτους μου νόσους θεράπευσον, καὶ ταῖς εὐχαῖς σου τελείαν ρῶσιν παράσχου μοι.

Θεοτοκίον.

Μόνη Θεοτόκε, ὡς Ἀγνή καὶ Μήτηρ, τῆς ἀκαθάρτου ἰλύος με κάθαρον, τῶν ἀκαθάρτων μολώπων, καὶ σῶσον, Δέσποινα.

Τὸ Ἄξιόν ἐστι, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Αἴτησαι εἰρήνην παρὰ Θεοῦ, ψυχῶν σωτηρίαν, καὶ κινδύνων ἀπαλλαγὴν, θεία Ἀθληφόρε Παρασκευή, εὐχαῖς σου, τοῖς πίστει εὐφημοῦσί σε καὶ γεραίρουσι.

Πορφυρᾶν ἐξ αἵματος τὴν στολὴν, σὺ περικειμένη, καὶ τὸ στέμμα ἐν κορυφῇ, ἔχουσα ὦ Μάρτυς, καὶ τὴν τῆς Παρθενίας, κατέχουσα λαμπάδα ἡμῶν μνημόνευε.

Τὴν Μεγαλομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ἐν ἀνάγκαις ἀπροσμάχητον βοηθόν, τὴν Νύμφην Κυρίου καὶ ἄσπιλον Ἀμνάδα, Παρασκευὴν τὴν Θεῖαν, πάντες ὑμνήσωμεν.

Χαίροις Ἐκκλησίας ἡ λαμπηδῶν, καὶ τῶν ἰαμάτων, πολυχεύμων ὄντως κρουνός, Χαίροις προστασία, καὶ σκέπη Οὐρανία, Παρασκευή, θεόφρον τῶν εὐφημούντων σε.

Καὶ τὸ Θεοτοκίον.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ Στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἢ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τροπάριον.

Ἦχος α΄.

Τὴν σπουδὴν σου τῇ κλήσει κατάλληλον, ἐργασαμένη φερώνυμε, τὴν ὁμώνυμόν σου Πίστιν εἰς κατοικίαν κεκλήρωσαι, Παρασκευὴ Ἀθληφόρε· ὅθεν προχέεις ἰάματα, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Ἱερεὺς, ὡς ἔθος μνημονεύει...

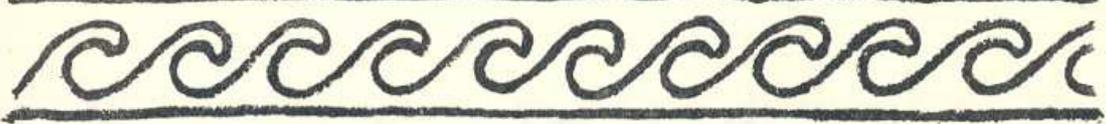
Μετὰ τὴν Ἀπόλυσιν, ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμοιον.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν....

Θῦμα τῷ Δεσπότη καὶ Θεῷ, ἡχθῆς, Καλλιπάρθενε, θεῖον, καὶ παναμώμητον· πάσας ὅθεν ἠΰφρανας τὰς Οὐρανίους Ἀρχάς, καὶ Μακάρων, Ἀοίδιμε, ψυχάς· διὸ πάντες, πίστει σου δεόμεθα καὶ πόθῳ ζέοντι, ρῦσαι ταῖς λιταῖς σου ἐκ νόσων, καὶ παντοδαπῶν ἐναντίων, ἡμᾶς τοὺς τιμῶντάς σε, Πανεύφημε.

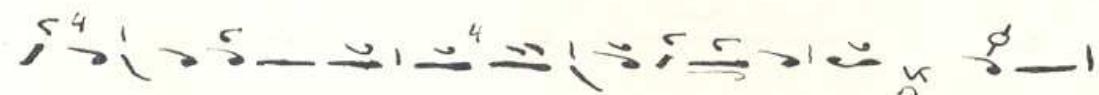

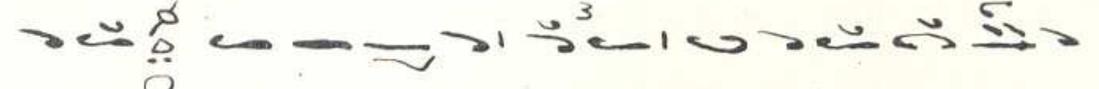
ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

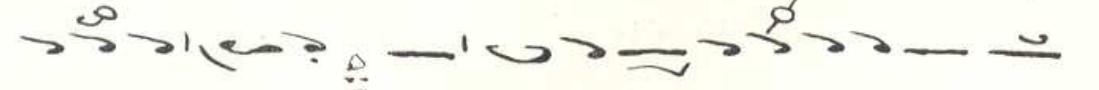
Δοξαστικόν τῶν ἑσπερίων. Ἦχος πλ. β. πα

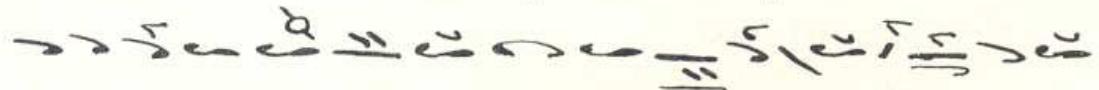
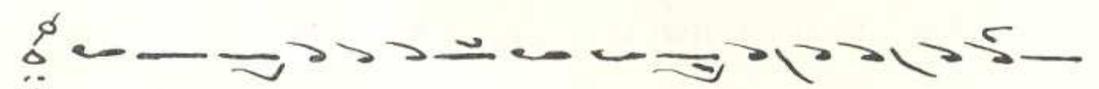
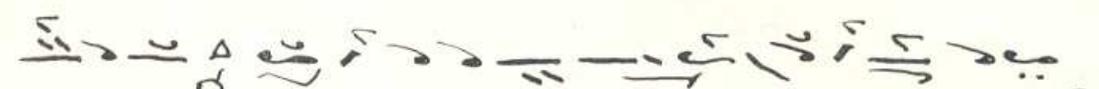
Παρθε-νο μα α α αρτυσ αθληφο ο ο
 ρε ε Πα ρα βιευ η η λαα να οι
 οι δι ι ι ι με ως παρθε νο ο ος και
 μα α αρτυ υς εκ δε ξι ων τσ βσ Νυμφι
 σ Χριστσ σ σ λααρε ε ε ε βς περι
 βε βλη με νη ταισ α ρε ταισ το α η ττη η
 τον σ και λε ποιη με νη ε ται ω τη
 η ησ α αγαπης και τω αι μα τι της αθλη
 βε εωσ σ και βο ω βα α προσαυτο ο

 ο ο ν ε ε εν α γ α λ λ ι α α α β ει τ η ν λ α μ

 π α α δ α υ α τ ε ε ε χ ο ο υ ο υ β α ε ι ς ο θ η μ η

 η ν μ υ ρ ο ο σ ο ε δ ρ α μ ο ν χ ρ ι σ τ ο ε ε ο θ ε ε

 ε ο ς ο ο τ ι τ ε τ ρ ω μ α ι τ η ς θ η ς α γ α π η ς ε ε

 γ ω μ η η η ο ν χ ω ρ ι θ η ς μ ε λ υ μ φ ι ε ε π ο ρ α

 α ν ι ι ε ε δ ε α υ τ η ς ο ν κ υ ρ ι ε τ α ι ς ι - κ ε ς ι

 α ι ς τ η ν ζ ω η ν η μ ω ν ρ υ β α ι π τ ε ι ρ α σ μ ε ν η θ λ ι ι

 ψ ε ε ε ω ν κ α ι π α θ η ς π ε ρ ι β τ α α β ε ε ε - ε ω ς

 και ι α τ α π ε φ ο ν η μ ι ν π α ν τ ο δ υ ν ν α α μ ε ε ε

 σ ω τ η ρ τ α α ε λ ε ε ε ε η η η ο ο

Handwritten musical notation on a staff.

νη και αι αι αι ροις των μαρτυ ο ρων

Handwritten musical notation on a staff.

ι 60 6τα α 6ι ι ι ι ε 3 υαιτων ο

Handwritten musical notation on a staff.

6ι ι ι ι ων ο μο ο ο ο ο ο 6μη

Handwritten musical notation on a staff with a '3' above it.

η η νε μεθω ω ω ων ι ι υε ε

Handwritten musical notation on a staff.

ζεευε του 6ωθη η η ναι τα α

Handwritten musical notation on a staff.

αασψυχα α α ας η η η μων

μα α α τος ἰ αὐτη γαρ ως αγνη πε ε ρι
 ι βερα ἰ τω της Παρθενι α α σια α α λ
 λει τω Υι ω νυμφευθει βα δ ο λι υως
 την Α γι αν τρι ι α α α δα ἰ εν ε αυ
 τη ει ει ω η η η η βα α
 α α τος ἰ Πα τε ρα και Υι ον και πνευμα Α
 γι ον τον ε ε ε να θε ε ον ἰ ον
 και πο θου βα α και ζη του βα α ε ν η η η η
 θλη η η η βε δι ο και ου μ β θ λε υει αυ
 τω εις τ ο ς αι ω ω να ς ἰ εν τοις ε που ρα

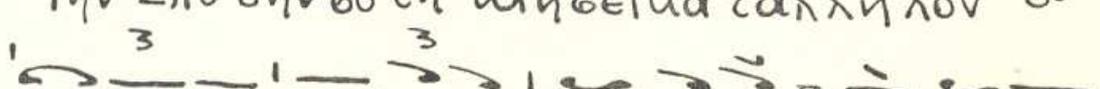

 νι οἰς ἐκηνωω μα βι δ

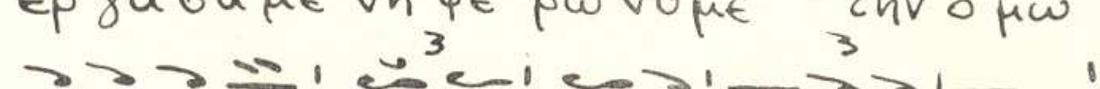
Ἀπολυτίκιον. ἤχος Α' πα Ϛ

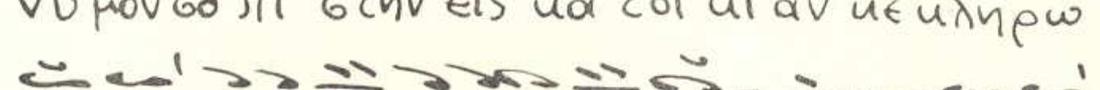
 Τὴν Σπᾶ δην ὄστη ἠηθείμα ταλλήλον δ

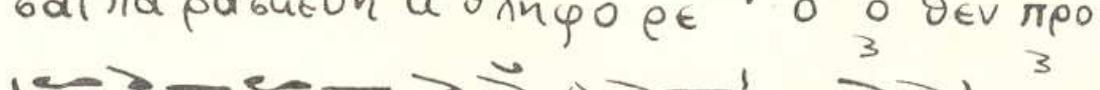
 ἐργαθα με νη φε ρω νυ με π την ο μω

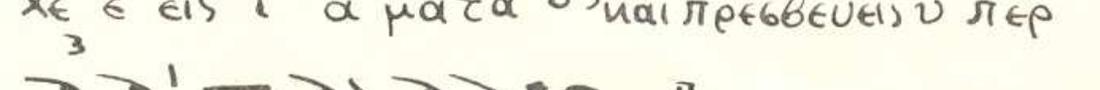
 νυ μον ὄπι ὄτην εἰς μα τοι μι αν κεληρω

 βαι Πα ρα κευη α θληφο ρε ρ ο ο θεν προ

 χε ε εἰς ι α μα τα δ και πρε βευειν υ περ

 των ψυ χων η ημων π

χεχρδ.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Ἐντὶ Προλόγου	Σελ.	13
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΑΓ. ΟΣΙΟΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ		
Α'. Εἰς τὸν Ἑσπερινὸν	Σελ.	15
Β'. Εἰς τὸν Ὅρθρον	»	21
Γ'. Εἰς τὴν Λειτουργίαν	»	34
Βίος τῆς Ἁγίας	»	37
Παρακλητικὸς Κανὼν τῆς Ἁγίας	»	43
Μουσικὸν Παράρτημα	»	51

Μέχρι εἰς

